

Перица Јокић

ХЕРБАРИЈУМ

хумора и сатире

Беране, 2016.

Перица Јокић
Хербаријум
хумора и сатире

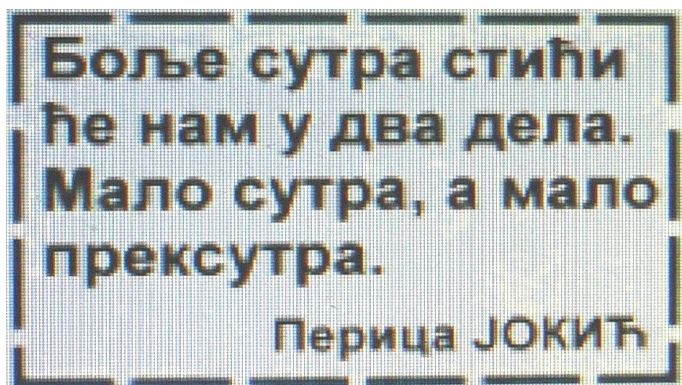
Исјечци из новина и часописа:

Експрес политика
Хупер
Зборник лиге духовитих
Голаћ
Потпис
Ошишани јеж
Слобода
Нови дани
Беранске новине
Србобран
Енигматика
МаксМинус
Вечерње новости
Арена 92
Разбибрига
Пензионер
Илустрована политика
Балканске вертикале

30 година касније...

Хербаријум хумора и сатире је збирка сачуваних новинских исјечака специјално састављена поводом јубиларних 30 година од мојег првог објављеног афоризма, септембра 1986.

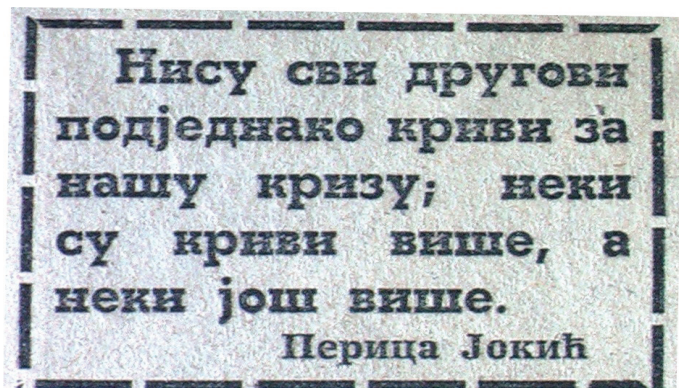
П.Ј.

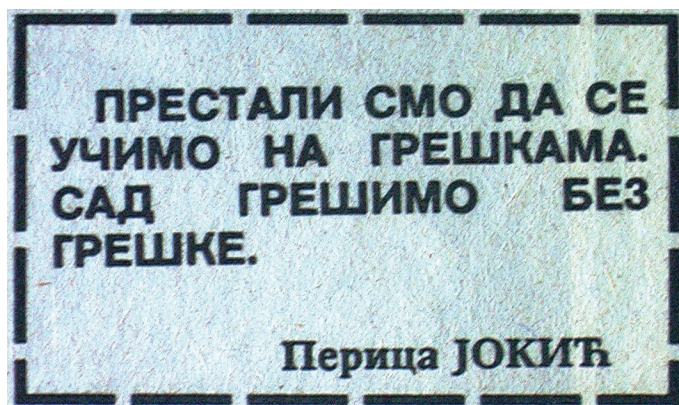
Експрес политика, септембар 1986.

Експрес политика, март 1988.

Експрес политика, 26.3.1989.

Експрес политика, 16.9.1990.

Зборник лиге духовитих, децембар 1991.

NA SVA ZVONA

● JA SAM ZA MIRNE
PREGOVORE. PA, KO
PREŽIVI.

● IGRA MOŽE DA
POČNE, PODELJENA SU -
MIŠLJENJA.

● DRŽITE VI I DALJE
GOVOR. MI ODOSMO.

● NAMA NE TREBA
BUDILNIK. ODAVNO NAM
JE ODZVONILO.

★ Perica Jokić

Хупер, 7.11.1991.

**TAJ MAJMUN JE BAŠ IMAO SREĆE:
NIJE POSTAO JUGOSLOVEN.**

★ Perica Jokić

Хупер, 21.11.1991.

***Sav svet je protiv nas,
samo se mi nešto dvoumimo.***

★ Perica Jokić

Хупер, 28.7.1992.

NAJZAD SMO ISPLIVALI. NA PUSTO OSTRVO.

★ Perica Jokić

Хупер, 12.1.1993.

***Kola su nam krenula
nizbrdo. Najzad i nama
da krene.***

★ Perica Jokić

Хупер, 9.2.1993.

ĆORSOKACI

● *Možda nismo izabrali pravi put, ali ćorsokak je bio idealan.*

*

● *Igra može da počne. Mišljenja su podeljena.*

*

● *Ne verujem da je rad stvorio čoveka. Obično je u pitanju trudničko bolovanje.*

★ **Perica Jokić**

Хупер, 1.6.1993.

ZABRANJENO PRETICANJE

● Drugovi su na liniji. Preticanje strogo zabranjeno.

● Gde ja stadoh, ti produži. Sa usaglašavanjem stavova.

● Nisu svi podjednako krivi za našu krizu. Neki su krivi više a neki još više.

● Da ne bi zalutali, političari za sobom prosipaju gluposti.

● Možda nam nisu obezbedili svetlu budućnost, ali su nam obećali bonove za petrolejku.

★ **Perica Jokić**

Хупер, 13.7.1993.

**NIJE DA NAM BAŠ NIŠTA
NE IDE. A PREDUZEĆA
POD STEČAJ?!!**

★ **Perica Jokić**

Хупер, 10.8.1993.

- Можда нам нијесу све овце на броју, али се
овнови и те како множе !

- најзад су се сви сложили. Обмањивања могу да
почну !

Перица Јокић (Беране)

Голаћ, јесен 1993.

- Ускоро нећемо имати атеиста. Сви ће видјети
свога Бога!

Перица Јокић (Беране)

Голаћ, јесен 1993.

писи:

Перица Јокић

АФОРИЗМИ

- Ко каже да нико не воли Србе ? Људождери се још нијесу изјаснили!

- Учити, учити и само учити, како се бацају бомбе!

- Пајзад смо испливали, на пусто острво !

- Не би се могло рећи да је хуманитарна помоћ с неб америчка идеја, имали смо ми много прије ону: авионе, баци нам бомбоне !

- Са мртве тачке кренули смо крупним корацима - У ПРОВАЛИЈУ !

- Можда нијесмо изабрали прави пут, али је ћорсокак био идеалан !

- Циљ нам није одређен, али ми већ знамо како да га промашимо.

- Нико није савршен, осим појединих идиота !

- Сви су изгледи да ћемо опстати, КАО ДИНОСАУРУСИ !

- Све проблеме смо ријешили. На своју штету !

Голаћ, јесен 1993.

- НАША ЗЕМЉА ЈЕ У РАЗВОЈУ, ТЕК ИМА ГОМИЛУ
ИДИОТА!

Перица ЈОКИЋ

Голаћ, зима 1994.

ЗА БОЉЕ СУТРА
НИКАД НИЈЕ КАСНО,
АКО СТЕ БЕСМРТНИ
- ЈАСНО!

СЛОЖИЛИ БИ СЕ
ДРУГОВИ
У СВА ТРИ ВЕЋА,
АЛИ ЗА ТОЛИКО
РОГОВА
МАЛО ЈЕ ЈЕДНА ВРЕЋА.

СВЕ БИХ ИМ ПО
СПИСКУ,
АЛИ ДИЛЕМА ЈЕ ПО
СРЕДИ:
ДАЛ АЗБУЧНИМ
РЕДОМ,
ИЛ ПО АБЕЦЕДИ?!

Перица Јокић

Голаћ, зима 1994.

**RAD JE STVORIO ČOVEKA. BIRO ZA
ZAPOSŁJAVANJE OD NJEGA PRAVI
MAJMUNA.**

★ Perica Jokić

Хупер, 18.10.1994.

**U BORBI ZA GOLI ŽIVOT, TOPLES MU
DOĐE KAO ČISTO RASIPNIŠTVO.**

★ Perica Jokić

Хупер, 1.11.1994.

**RATOVA ĆE BITI SVE DOK
SE NE UKINE NOBELOVA
NAGRADA ZA MIR.**

★ Perica Jokić

Хупер, 13.12.1994.

**ZAPALILI SMO LULU MIRA,
ALI SE JOŠ NISMO ODLUČI-
LI: PUŠENJE ILI ZDRAVLJE?**

★ Perica Jokić

Хупер, 28.2.1995.

- ♦Престали смо да учимо на грешкама. Сад гријешимо без грешке.
 - ♦Просјечан Југословен најбоље уштеди вечеру. Док гледа ТВ дневник-жив се поједе!
 - ♦Која су нам кренула низ брдо. Најзад и нама да крене.
 - ♦Рад је створио човјека. Биро за запошљавање углавном од њега прави мајмуна.
 - ♦Ускоро нећемо имати атеиста. Сви ће видјети свога бога.
 - ♦Показли смо им зубе. Али су они то схватили као рекламу за пасту.
 - ♦Једини спорт у којем се не бисмо промашили је-пуцање у празно.
 - ♦Наша земља је у развоју. Тек има гомилу идиота!
- П. ЈОКИЋ**

Потпис, април 1995.

НЕБЕ ДОБИ ДО БОРБЕ »ПРСА У ПРСА«. СВИ СУ НАМ ОКРЕНУЛИ ЛЕЂА !

Потпис, април 1995.

Одвајањем мајмуна од човјека настали су зоолошки врт и -
циркус.

-

Убили смо их у појам, али шта вреди кад су ту нерањиви.

-

Највише циљева у животу имају - пилоти НАТО-а.

-

Сваки њихов покрет доносио је на стотине непокретних.

-

Доста смо ми падали за слободу, ред је да мало слобода пада за
нас.

-

Захваљујући прековременом раду, успјели смо да удвостручимо
губитке.

-

Да није повлачења, ништа нам не би ишло од руке.

-

Свако падање за слободу пало нам је у воду.

-

Сви су изгледи да ће нам Савјет безбједности и Европска
заједница дозволити да уђемо у 21. вијек.

-

Шта вреди што нас цијене у свијету, кад то раде у нашој валути.

-

Ови не јазу на челу колоне, већ свуда гдје стигну.

П. Јокић

Потпис, новембар 1995.

**MORAO SAM DA JOJ ISPU-
NIM TRI ŽELJE: UHVATILA
ME NA ZLATNU RIBICU.**

★ Perica Jokić

Хупер, 4.7.1995.

ЕПИГРАМИ

Скројио бих одијело друговима,
тако ми вјере,
али како, они одавно већ
немају мјере.

Живјети се мора,
до слѣдећих избора
немамо другог избора.

Циљ нам је сасвим близу домашаја,
још само неколико промашаја.

Започели су многа дјела,
али су једино успјели да заврше
предјела и јела.

Кажу да нас на оном свијету чека
живот кроз пакао и рај.
На овом су, углавном, заступљени
пакао почетак, пакао средина
и пакао крај.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Потпис, дец./јан. 1995-1996.

**OVI NE JAŠU NA ČELU
KOLONE, VEĆ SVUDA
GDE STIGNU.**

★ Perica Jokić

Хупер, 19.3.1996.

БЕЗ ИЗЛАЗА

- Међуљудски односи у мојем колективу су такви да често помислим како радим у некој терористичкој организацији.

- За неког је мало рећи слава му и хвала, већ слава му и хвала Богу!

- Разлика између човјека и политичара је у томе што човјек држи ријеч, а политичар - реплику.

- Нијесмо имали излаза, а сад да нам је и тамо да се вратимо.

- Убили смо их у појам, али шта вриједи кад су ту - нерањиви.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 9.8.1996.

ПОДБАЧАЈИ

– Направили смо заокрет. Од лошег ка горем!

*

– У свему смо подбацили. Једино нас промашаји добро служе.

*

– Поред лоших страна имамо и добре... странпутице.

*

– Још је вријеме на нашој страни, за све друго смо закаснили.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 23.8.1996.

- Ухватићемо ми корак с временом, али тек онда кад часовнике вратимо бар два-три вијека уназад.
- Постигли смо невиђене резултате. Ако их ко примијети, нека јави.
- Они су као сијамски близанци. Кад једног заболи зуб, другог боли - уво!

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 6.9.1996.

ТАЈНО ГЛАСАЊЕ ЗА 21. ВИЈЕК

У тој и тој изборној јединици у том и том граду бјеше обезбијеђена максимална тајност гласања. За сваку похвалу.

Од раног јутра (3. новембра те и те године) креташе се "мумије" (људи, жене и друге сподобе са правом гласа) према изборном мјесту. Нико им не могаше видјети лица јер она бијаху обавијена завојима свих боја и дезена. Преко тих завоја (ради камуфлаже) бијаху ударени мокром чарапом (умјесто прелива), а да ли сви бијаху и посути пепелом, остаде да се види. Чизме од седам миља добро им дођоше да би брже могли стићи (и утећи и на страшном мјесту постојати) и дати глас (шта их кошта, а и немају шта друго) за најбоље. Кажу да нико не бјеше гласао за најгоре. А само гласање не бјеше нимало једноставно.

На улазу у кабину сваком се (прије гласачких листића) везаху зјенице тамном тканином (јер су пријетходно очи већ довољно зацрнили) да нико више не могаше видјети ни кога гласа, ни чиме гласа. Нико не видје ни оловку ни папир, а још мање листић и бројеве које требаше заокружити (а да не говоримо о невидљивом мастилу као врхунцу тајности). Слијепцима бијаше лако, али онима што виде тешко. Јер и оно што дотле гледаше, више не могаху ни оно до старта, а камоли од циља даље. А они који надгледаху изборе и који обезбјеђиваху гласачке кабине, такође себи на очи бијаху натакарили некакве наочаре за НЕВИЋЕТ' шта ко гласа, већ само онога што гласа (да би му провјерили личну карту на којој опет бијаху завоји и све досад побројано, а у циљу – наравно – тајности гласања).

Из кабине да видиш чудо невиђено. Нико не иђаше директно кући већ некуд без циља и к'о без главе. Да би избјегли евентуалне пратиоце, а у циљу заваривања трагова. Завоје и очне повезе нико не хтједо да скине.

Сабраху се гласови и неко побједи.

Дани пролазаху. Али нико никада не хтједо скинути маску. Једни, вјероватно, од стида кога су гласали, а они други од страха што нијесу гласали оне због којих би се касније стидјели.

Страни посматрачи, најзад, бијаху задовољни. А и наши, вјероватно, али ко им тада могаше видјети радост на лицу. И данас су то само мумије, или боље рећи веома важне сировине за обраду. Обрађује их ко стигне и како хоће, а народ к'о народ. Ћути, обневидио. Још увијек мисли да се у 21. вијек улази сваки дан. И са просјачким штапом!

Демократски, нема шта.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 22.11.1996.

- Најбоље од руке јој је ишао рад ногу.
- Била је ковач моје среће. Ставила ме у окове!
- Да не би залутала, плавуша за собом просипа кондоме.
- Напустила ме је. То је све што је могла да уради за мене.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 13.12.1996.

КОЛИКО ПАРА, ТОЛИКО МУЗИКЕ

Сигурно се сјећате приче о зидању Скадра. Тамо није могло да прође без жртве да би се грађевина одржала. Нешто слично се дешава нама и изгледа да је ова теза потпуно тачна. Додуше, данас као жртва може да прође и најкрволочнија животиња као што је, на примјер, јагње. Чак и неколико јагњади може да се приложи. Нема љутње од стране присутних. Сви су задовољни и срећни што ће на тај начин имати стабилну грађевину. А да би олакшали жртви, ови је не узиђују живу, већ је пријетходно њежно и безболно обраде, одеру, ставе између два коца и обрну изнад ватре (што, вјероватно, представља обредни чин - нећу улазити у детаље). Занимљиво је да се жртва приноси послјије градње, а не као на Бојани (приликом зидања Скадра) на почетку радова. Ту смо направили корак напријед. Жртва (у облику реш печеног јагњета) прилаже се, дакле, на крају, приликом свечаног отварања и увијек у присуству неке крупније звјерке, пардон, заслужног грађанина. Тај господин има веома непријатну дужност да пред свима покаже како ће проћи онај ко покуша било какво рушење. Биће прогутан баш као ... баш као оно највеће парче кртине које с презиrom, али одлучно и пројдрљиво меће у уста. За наше добро, за просперитет и будућност он се храбро упушта у таву

авантуру (са ножем и виљушком) од које се коса диже на глави. Не предаје се до последње капи крви. Он јуриша на тог замисљеног и мрског непријатеља до кости. Просто га носи у зубе; кроз гркљан, у стомак... Зар послјије свега неком падају на памет прљаве мисли?! Тако се чувају грађевине! Тако се врши застрашивање!

А он јадан сву терет на себе носи. Колико су само невоље од закаченог меса међу зубима. За-

мислите то мучење чачкалицом, што би, признаћете, тешко ко издржао. Језа да те ухвати при помисли да га и сјутра чека исто. И сваки наредни дан. Јер, он је изабран. Он је од свих пристао да нас води путем спасења. Да чува наших руку дјела.

А дјела на сваком кораку. И биће их, да је бог, још много. Што се каже, колико јагњади - толико грађевина!

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 31.1.1997.

Ко ради, не боји се глади,
већ штрајкује глађу.

*

На млађима свијет остаје —
ако остане.

*

Свако падање за слободу —
пало нам је у воду.

*

Руке у вис! Ово је рат на бис!

Слобода, 5.2.1997.

ЕКОЛОШКИ МОЗАК

● Ако сретнете нијемог гдје
говори слијепом куда да нас
води док глуви слуша и дикти-
ра неписменом, знајте да сте у
Југославији!

● Никог није преварио. Радио
је и за једне и за друге!

● Одијело лично
носим на хемијско
чишћење. Мозак ми,
углавном, други испи-
рају.

● Није све изгубљено,
остале су нам још неке
наде. Нада Топчагић, Нада
Кнежевић, Нада Обрић...

● Стао је на бранику отац-
бине. Да покаже визу!

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж,
28.3.1997.

КИШОБРАН

Он никада није био један од функционера, мада је једино уз њих функционисао. Звали су га Кишобран. Не зато што је (а можда и није) често био затваран и отворан, већ због тога што се дружио са кишобраном. То му је у опису радног мјеста стајало као основни (и једини) алат. Наиме, био је задужен да свога функционера штити (тјелохранише) од кише. Да не би нека кап, не дај боже, над њим извршила атентат.

Кишобран је толико волио свој посао да је цио свој живот посветио њему, то јест кишобрану. Са свих путовања доносио је (као сувенир) гомилу нових. У разним бојама и dezenима. Код куће их је качио по зидовима, одлагао у витрине, држао на телевизору, у вази, у албуму за фотографије, у хербаријуму, међу књигама... Чувао их, његовао. Скидао праšину са њих (ово се односи на оне кишобране који се рјеђе користе, као што су кишобрани за изборе и сличне манифестације). Недељом се знала генералка: подмазивање металних дјелова, пеглање платна, полирање и лакирање пластичних површина... За вријеме суше (нарочито љети) изводио их је под туш, а затим сушио на лаганој ватри и радио генералку (љети сваки дан).

Што се самог посла тиче, нарочито је био ангажован с јесени (погодите због чега). Тада би уз свога функционера стајао као химна и с поносом излагао своју колекцију. Функционер би народу држао говор, а он функционеру кишобран. Били су браћа по држању. Кад овај одржи говор, овај одржи кишобран. Аплауз за говор, аплауз за кишобран.

Често се (због идеалног прожимања) није знало ко је заслужнији: говор за излагање кишобрана или кишобран за излагање говора. Мало помало сваки говор је имао свој кишобран или (кад смо већ код недоумица) сваки кишобран је имао свој говор. Као знаци за распознавање: кишобран за трибину, кишобран за митинг, кишобран за изборну промоцију, кишобран за свечана отварања, кишобран за дочек страних делегација, кишобран за радне посјете, кишобран за ово, кишобран за оно... Зато нимало није случајно што су функционер и Кишобран сјајно сарађивали. Ето, рецимо, некад би се десило да функционер заборави поводом чега излази из кабинета. Али, када би видео Кишобрана, а нарочито кишобран који је упртио, више није било дилеме. Тачно би знао о чему се ради, који говор да држи, па чак и колико ће говор бити дуг (према величини кишобрана).

Но, да скратим причу. Било је добро док је трајало. Али... Педесет година касније онај функционер остаје без функције. Самим тим и без кишобрана.

А кишобран на старом задатку. Не кисне и са новом гарнитуром. Често би у пролазу сусрео свог Бившег и у краћем разговору са њим евоцирао успомене на заједничко друговање. И по навизи, овај на "ти", а овај њему "ви". И каже му Кишобран: - Сјећате ли се колико сам вас пута спасао од кише? Колико пута вам није киснула глава, колико пута вам је одијело остало суво, колико пута...

Бројао би Кишобран тако свакодневно чим би један другом назвали "добар дан". (Тако је код нас Срба и кад је лијепо и кад је уби' боже од времена: "Добар дан".)

Ево их опет. Киша пада. Блато. Потоп. Бивши гологлав, Кишобран с кишобраном (овај пут једноставно: с кишобраном за кишу).

Питрчао је Бившем (као у стара добра времена) и чим се поздравише, стаде да се "жали": - Сјећате ли се, и тако даље, и тако даље (као у нова лоша времена).

Бившем је свега већ било преко главе. Одгурну Кишобрана и његов кишобран, приђе највећој баруштини, загнури у њу и стаде се оним блатом (којег на срећу бијаше више него икад) мазати колико је год могао (са свим рукама и ногама и свих двадесет прстију!). Кад се већ тако учинио да га ни рођена мајка не може препознати, устаде и приђе Кишобрану: - Јеси ли сада задовољан? рече. - Јесам ли ти, коначно, вратио дуг? Да ли бих се више исквасио и испрљао за све оно вријеме? Ако си задовољан, збогом!

- Нијесам, рече Кишобран. - Да ли бисте хтјели још једном?

И ко зна колико би га Кишобран враћао да се већ не бјеше и последњи облачак разведрео а сунце сваку барицу засушило.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 16.5.1997.

- Све је пало у воду. Једино нам сидро добро плута!
- Шта вриједи што смо небески народ; од облака се не живи!

(ПЕРО ЈОКИЋ)

Ошишани јеж, 25.7.1997.

**ONI SU KAO
SIJAMSKI
BLIZANCI: KAD
JEDNOG
ZABOLI ZUB,
DRUGOG
ZABOLI – UVO.
★ Perica Jokić**

Хупер, 6.1.1998.

**CILJ U NOVOJ
GODINI JOŠ NIJE
ODREĐEN, ALI MI
VEĆ ZNAMO KAKO
DA GA PROMAŠIMO.
★ Perica Jokić**

Хупер, јан. 1998`

НА ШТЕТУ

Десило се да изађе вани - родио се. На штету девет мјесеци.
Одвели га у вртић. На штету друге дјеце.
Завршио факултет. На штету науке.
Запослио се у фабрици. На штету бодовања.
Постао директор. На штету колектива.
Изабран за посланика. На штету странке.
Постао предсједник. На штету друштва.
Изабран поново. На штету државе.
Завио нас у црно. На штету бијелог...
Али он има савршен алиби:
Кад умре показаће свијету
да није баш све радио на туђу штету!

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишанј јеж, 30.1.1998.

- Политичари се све више окрећу нашој дјечи. Не вјерујем да нама причају бајке.
- Човјек се учи док је жив, уколико га смрт не прекине.
- Шта вриједи што су помјерили памећу, кад нијесу помјерили из фотеље.
- Извели су нас на пут. И сад смо на улици!
- У чему је разлика између Скупштине и брвна? На брвну су само два јарца!
- Да није повлачења, ништа нам не би ишло од руке!
- Били су задатку на висини да би сада били у мањини.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж,
27.2.1998.

МАПЕТ ШОУ

Послије 40 година, синоћ око шест, стигао ми је Ђед из Америке.

За само-сат времена успио је да ми исприча будибокспама шта. Чак је имао времена и за МАПЕТ ШОУ.

Непоновљива лутка-игра, каже. Ем духовито, ем забавно, ем шарено.

Знам, Ђеде, с времена на вријеме и нама је пуне. Ево, баш вечерас, од 19.30 сати можемо да је гледамо.

На Другом програму је, кажем.

За то вријеме, док смо се ми бавили озбиљним стварима, отац је пратио пренос из СКУПШТИНЕ. На Првом.

Ђед и ја, наравно, нијесмо обраћали пажњу. Ђед није имао појма о чему се ту ради, а и мене је баш бољело уво.

Назад је стигло вријеме за МАПЕТ ШОУ. Још минут-два.

Отац се ускомешао. Прекинућемо му праћење СКУПШТИНЕ.

При дну екрана примијетим исписивање. Оволиким словима: ОД 19.30 НАСТАВАК СЈЕДНИЦЕ МОЖЕТЕ ПРАТИТИ НА ДРУГОМ ПРОГРАМУ!

Често нас "увесељавају" таквим потезима у посљедњем тренутку. (На Првом Дневник, зна се.)

Узимам даљински. Скрхан, безнадежно мијењам канал.

Почиње? - разведри се Ђед.

Да, рекох, Телевизија им изгорела, дабогда!

Ђед ме баш не разумје, али се упиљи у екран... Гледа пет минута, десет.

Ја овђе ништа не разумијем. То није МАПЕТ ШОУ, море!

Јесте, Ђеде. Пише ли у програму? Пише. А то што Телевизија не поштује програм - њена ствар!

Отац ме погледа мрко и с пријетњом. Информбировски.

Ни опељити не да на СКУПШТИНУ!

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 13.3.1998.

**ŠTA VREDI ŠTO
SMO OKRENULI
NOVU STRANICU
KAD NAM JE
NEKO UVALIO
INDIGO.**

★ Perica Jokić

Хупер, 24.3.1998.

ТЕЛЕВИЗИЈИ ЦРНЕ ГОРЕ С ЉУБАВЉУ

● Просјечан Црногорац најбоље уштеди на храни. Док гледа програм ТВЦГ - жив се поједе!

● ТВЦГ је постигла невиђене резултате. Ако их ко примијети, нека јави.

● ТВЦГ је међу осталим Телевизијама водећа. По глупостима.

● ТВЦГ је у свему подбацила. Једино има одвратан програм!

● Да није пакла, морали бисмо да останемо уз програм ТВЦГ.

● Ако је рад створио човјека, онда је ТВЦГ од њега направила мајмуна!

● Благо томе ко довијек живи, можда дочека бољи програм ТВЦГ.

● Да јој програм није тако глуп, нико не би знао да се ради о ТВЦГ.

● Стекао је имунитет. Програм ТВЦГ му ништа не може.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж,
27.3.1998.

ФИКТИ ЖИКИЦА

Жицица је најправији Србин од свих које знам. Кад год размишљам о српском фолклору, односно, српској нарави, сјетим се њега.

Жицица је био јако динамичан и цио живот му се сводио на скакање у Мораву.

Први пут му се то десило кад је имао 15 година. Стајао је на огради моста. Пришао му је вршњак ријечима: "Сад ћу да те гурнем!"

И гурне га.

Жицица је лоне пливао, али је знао да се дере к'о нико. Зачас би скупио масу.

Успјели су да га извуку. Напола мртвог.

Недјељу дана касније стајао је на истој огради моста.

И вршњак исти му је пришао и исте ријечи изговорио: "Сад ћу да те гурнем!"

И гурне га поново. И поново га извуку. И поново шок соба, и тако даље.

Мјесец дана касније, Жицица на истој огради. Не може да вјерује да му је то судбина, све мисли - случајност.

Годину дана касније - исто.

И пет година касније исто.

И увијек исто.

Жицица није више међу живима. Није жив ни његов син Жицица II, али његов унук Жицица III данас има 15 година и ко зна који пут већ унук оног Вршњака баца га у Мораву. Овај плива још грђе од његових предака, али се не предаје.

И ко зна... Можда једном један Жицица схвати да судбина и случајност не постоје већ јединоставно треба избјегавати мостове.

Србија је земља на Балкану и ја, занега, не знам ко је фикти Жицица.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 24.4.1998.

Желим да се заустави вријеме,
Али у оном тренутку када дође мојих пет
минута.
(Перица ЈОКИЋ)

Нови дани, мај 1998.

ТАКО ТРЕБА

Неколико дана смо били без владара.

Ненавикли без особе задужене да нас јаше, тлачи и развлачи, умало да свиснемо од жалости.

Срећом, избори су брзо издвојили кандидата који је имао све предиспозиције да нас уништи.

Једногласно смо га изабрали.

Заузврат и на наше задовољство, одмах нас је повео у провалију. Били смо одушевљени када је у нама убио и последњи дјелић достојанства.

Данас га по стоти пут бирамо. Не само због сталних увреда и понижавања већ и због његовог несебичног залагања да нас живе сахрани.

Много нам јада даје и ми смо му због тога веома захвални. И према непријатељу би се боље понашао, чиме је придобио нашу доживотну наклоност, а због евидентне и непролазне мржње коју према нама гаји, ми га неизмјерно волимо и цијесимо.

ЕПИЛОГ:

Неко би, можда, помислио да или с њим или са нама нешто није у реду, али за једну овакву лудницу то је сасвим небитно.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 29.5.1998.

**VIŠE SE NE UČIMO NA
GREŠKAMA. SAD GRE-
ŠIMO BEZ GREŠKE.**

★ Perica Jokić

Хупер, 16.6.1998.

**POLITI-
ČARI
SE SVE VIŠE
OKREĆU
NAŠOJ
DECI:
NE VERUJEM
DA NAMA
PRIČAJU
BAJKE.**

**★ Perica
Jokić**

Хупер, 30.6.1998.

**VIŠE NISMO NA IVICI
PROVALIJE. SAD TU IVICU
GLEDAMO ODOZDO.**

★ Perica Jokić

Хупер, 14.7.1998.

Причам ти причу... ФИКТИ ЖИКИЦА

Жикица је најправији Србин од свих које знам. Кад год размишљам о српском фолклору, односно, српској нарави, сјетим се њега.

Жикица је био јако динамичан и цио живот му се сводио на скакање у Мораву.

Први пут му се то десило кад је имао 15 година. Стајао је на огради моста. Пришао му вршњак ријечима: "Сад ћу да те гурнем!"

И гурне га.

Жикица је лоше пливао, али је знао да се дере к'о нико. Зачас би скупио масу.

Успјели су да га извуку. Напола мртвог.

Недјељу дана касније стајао је на истој огради моста. И вршњак исти му је пришао и исте ријечи изговорио: "Сад ћу да те гурнем!"

И гурне га поново. И поново га извуку. И поново шок соба, и тако даље.

Мјесец дана касније, Жикица на истој огради. Не може да вјерује да му је то судбина, све мисли - случајност.

Годину дана касније - исто.

И пет година касније исто.

И увијек исто.

Жикица није више међу живима. Није жив ни његов син Жикица II, а ни његов унук Жикица III данас има 15 година и ко зна који пут већ унук оног Вршњака баца га у Мораву. Овај плива још грђе од његових предака, али се не предаје.

И ко зна... Можда једном један Жикица схвати да судбина и случајност не постоје већ једноставно треба избјегавати мостове.

Србија је земља на Балкану и ја, заиста, не знам ко је фикти Жикица.

Перица Јокић

Беранске новине,
септембар 1998.

**PAMETNIJI JE POPUŠTAO DOK SE NAJ-
ZAD NIJE OPAMETIO. ★ Perica Jokić**

Хупер, 20.10.1998.

**ON JE SEBI
OBEZBEDIO
PREKID
VATRE.
BACIO
JE DUVAN.**

★ Perica Jokić

Хупер, 17.11.1998.

Хупер, 2.12.1998.

Перица Јокић

Рад је створио човјека. Биро за запошљавање од
њега углавном прави мајмуна.

Перица Јокић

Волим своју отаџбину, али то није довољно.
Некад бих нешто и појео.

Србобран, фебруар 1999.

● ● ●
- Упао сам у лоше
друштво. Ваљда ће и од
мене да буде нешто.

- Ослонили смо се на соп-
ствене снаге. То је само
убрзало нашу пропаст.

Перица Јокић

● ● ●

Ошишани јеж, септембар 2000.

*

**У нашим редовима су заступљене
све структуре. Чекају уље.**

Нећу више да сам Србин. Ја бих мало
да будем људско биће!

**Треба им нова изборна победа.
Никако да нас докусуре.**

Перица Јокић

Ошишани јеж, октобар, 2000.

Нећемо се отварати према свијету.

Окренућемо се неком другом.

*Чекали смо разлог за вайпромет,
а онда је комисији цркла крава!*

Жестоко смо узвратили ватром.
И увијек се тако боримо против хладноће!

Перица ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 5.1.2001.

**С нашим
развојем отишли
смо далеко. У
божју матер!**

Можда нијесмо
задња рупа на
свирали, али да
смо одсвирали -
јасно је!

**Обустили смо
рад и тако по
први пут
избјегли
губитке.**

Наши краљеви су
способни да раде
за двојицу. Никад
не ангажују
дворску будалу.

**Нећу да изађем
на изборе. Могао
би неко због
мене и да
побиједи.**

Перица ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 5.2.2001.

БИО ЈЕ ПОШТЕН И ВРИЈЕДАН, АЛИ МУ ТО НИЈЕСУ БИЛЕ ЈЕДИНЕ МАНЕ!
Перица ЈОКИЋ

Ошишани јеж, 5.4.2001.

DA NE BI ZALUTALA,
PLAVUŠA ZA SOBOM
PROSIPA KONDOME.
★ Perica Jokić

Хупер, 25.12.2001.

Перица Јокић

Имам пуне руке посла. Тражим посао.

Мој директор заслужује да га слатко
изљубим. Нарочито сад кад имам сиду.

Код нас се ради пуном паром.

На ликвидацији фирме.

Ошишани јеж, септ. 2003.

ОСТАЋУ ПОШТЕН НЕЋУ СЕ ВЕЗАТИ

Зaista ме дуго није било, Шејн. Изгубљен у мору небитних ствари, толико је требало да се сјетим да знам да пливам. Живјели смо у благостању гдје нема ничег духовитог. Напротив, све је било смијешно. А ја не волим да се смијем к'о луд на брашно. Мени, на примјер, није духовито ни то што се за 20 година нијесмо помјерили ни корак напријед. А обућу смо уредно подерали! То је доказ да смо се, ипак, кретали. Али унатрашке!

И док се сви боре да зауставе вријеме, ми смо успјели не само да га зауставимо, већ и да се незадрживо враћамо у назад. А докле смо у томе отишли, ни себе не могу да препознам.

Добро је, вама могу да пишем и на компјутеру. Са овдашњим часописима не сарађујем, из простог разлога што ме мрзи да узмем оловку, а на тастатури ми недостаје неколико слова. Могу једино вама да пишем. Надам са да ви нећете да се враћате у далеку прошлост да би били модерни. Ви сте топлу воду давно пронашли. Ми и за рупом у саксији трагамо.

И најзад, кад пронађемо све давно пронађено и кад лично дођемо до свих (већ откривених) закона, можда се скрасимо.

Највеће резултате постижемо кад ништа не радимо. У томе смо опробани. Зато смо затворили све фабрике. И гарантујем вам, од тада ни једна није нерентабилна. А док су радиле, боже сачувај!

Добро је да имамо експертске тимове који не гријеше у процјенама. А ових тимова имамо колико хоћете. Кључеве у руке и – затварај! Тако су и експертски тимови постали непотребни. Нама су непотребни, себи нијесу. Одмах су се збринули. Нашли су поново нешто гдје ништа неће радити. Углавном раде у светом тројству: политика, криминал, адвокатура. Зашто адвокатура? Па мора неко да брани колеге из прве двије групације.

А онај обичан, поштен народ, шта је са њим? То је оно забрињавајуће у цијелој причи. И такви постоје, наравно. Живе међу горе поменутима, друже се са њима. И још више се држе са њима. И толико се друже с њима да их је, из дана у дан, све мање с нама. И ако сви пређу на њихову страну, ми више нећемо имати с ким остати поштени. И то ће нам поштење тешко пасти.

КОРАЦИ

То што се крећемо корак
напред, два корака назад, и
није тако лоше. Само да нам
неко не подметне ногу.

Наше стазе су утабане једино
на местима где пише: „Не газ
траву”!

Какав парадокс: и поред тога
што се убрзано враћамо
уназад, ми и даље старимо.

Перица Јокић

Енигматика, 27.4.2010.

Перица Јокић

НАШЕ СТАЗЕ СУ УТАБАНЕ ЈЕДИНО НА МЈЕСТИМА ГДЈЕ ПИШЕ: „НЕ ГАЗИ ТРАВУ!”

НЕ БАВИМ СЕ ПОЛИТИКОМ. И БЕЗ МЕНЕ ДОВОЉНО ЈЕ У КРИЗИ!

JEK 17

Јеж, мај 2010.

У ТРКУ

Најбоље резултате у трчању постигао је приликом бежања од одговорности.

Не бавим се политиком. И без мене су у кризи.

Перица Јокић

Енигматика, 25.5.2010.

(СТЕ)ЧАЈ ЗА ДВОЈЕ

Нашег човека рад је могао да створи једино у стечајном поступку.

Срећа нам је окренула леђа, али то не треба да нас брине. Снаћи ће се она и без нас.

Пронашао је себе. И још живи с тим проблемом.

Перица Јокић

Енигматика, 6.7.2010.

Шта врједи што су широке руке, кад нам дају само по носу. / То што нам дају празна
обећања не треба да чуди. Какве главе, таква обећања. *Перица Јокић*

ЖИР, ЖИР, ЖИРИ

Сваки члан жирија има
фаворита. А зна се и чијег.

Зна се победник. Још само да
изаберемо жири који ће да га
изабере.

Кад се полицајац уплаши, срце
му сиђе у пендрек.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика,
31.8.2010.

**ОД
СЕОСКОГ
ТУРИЗМА
МОЖЕ
ЛИЈЕПО ДА
СЕ ЖИВИ.
ЈОШ ДА
СТРАНЦА
УГНАМО У
ЊИВУ
И
УТРАПИМО
МУ
МОТИКУ.**

Перица Јокић

Јез, септембар, 2010.

**MaxMinus i DANI
SATIRE Pljevlja vam
predstavljaju historiju/
istoriju/povijest**

Perica JOKIĆ

- Odijelo lično nosim na hemijsko čišćenje, mozak mi, uglavnom, drugi ispiraju!
- Nemam ništa protiv toga što su mi se popeli na vrh glave. Samo da ne pobodu zastavu!
- Morao sam da joj ispunim tri želje. Uхватила me na zlatnu ribicu!
- Zapalili bismo i mi lulu mira, ali se još nijesmo odlučili: pušenje, ili zdrvalje!
- Izvukli smo živu glavu. A više smo bili za nešto suhomestato!
- Niko nije savršen. Osim pojedinih idiota!
- Izborili su se za naše bolje sutra, ali nam ga još uvijek ne daju!
- Da nije crnog petka, svi bi nam dani bili sivi..
- Uskoro nećemo imati ateista. Svi će vidjeti svoga Boga!
- Cilj nam još nije određen, ali mi već znamo kako da ga promašimo!
- Postigli smo nevidene rezultate. Ako ih ko primijeti, neka javi!
- Izabraćemo i mi pravi put, ali tek onda kad ne bude ni jednog drugog!

МаксМинус, 2.9.2010.

Није да нам
ништа не
иде. А
предузећа у
ликвидацију!?

Перица Јокић

Вечерње новости,
5.9.2010.

ТЕМЕ ЗА ДИЛЕМЕ

Од сеоског туризма може лепо да се живи. Још да странца
утерамо на њиву и утрапимо му мотику.

Какви смо малери, нас ће заобићи и смак света.

Према статистици, сваки пети грађанин нам је неписмен.
Према SMS-порукама на телевизији, сваки пети је писмен.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 14.9.2010.

ТЕМЕ И ДИЛЕМЕ

Престао је да мисли, и то се
веома позитивно одразило на
његову памет.

Изашли бисмо ми из кризе,
али питање је да ли би се она
уопште снашла без нас.

Рад је створио човека, али то
не треба да нас брине. То су
појединачни случајеви.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 9.11.2010.

Slavni pisac

On je taj i taj pisac. I da ti ne rekoh, sigurno bi ga prepoznao. Malo je takvih za koje niko nije čuo. A njega svi znaju po tome što ga niko ne zna. To je njegov znak raspoznavanja. I kad ti neko kaže, znaš onog pisca, onog što ga niko ne zna, već ti je jasno o kome se radi.

Sada kad smo sigurni da ga ne znamo, lakše nam je da govorimo o njemu. Napisao je samo jedan roman. Hitlo je da ima tačno 55 stranica! U stvari, u prvoj verziji roman je imao svih 555 stranica!

Tada je pristupio skraćivanju. Izbacuje sve što bi pripovijedanje odvušlo na neku drugu stranu (čitaj: što bi čitaoca odvušlo na neku drugu knjigu!).

Najprije je izbacio opise prirode. Svi znaju kako izgleda sunce, trava, bukva... Zatim je izbacio opis sočnog voća. Nije on od tih pisaca koji nas muče do te mjere da nam voda pođe na usta. Kome to treba? Radije ćemo zasjeći pravu lubenicu, nek sve puca od jedrosti i mirisa!

Kad je roman sveo na 205 stranica, skraćivao je dalje. Izbacuje nebitne ustavnove kao što su škole koje nije završio, biblioteke koje nije posjećivao, pozorišta i opere koje je izbjegavao...

Skraćuje objekte. Izbacuje solitere, ostavlja prizemne kuće. Izbacuje megamarkete, ostavlja piljare. Izbacuje planine, ostavlja brda. Od brda „pravi“ brežuljke... A sve zbog uštede na prostoru.

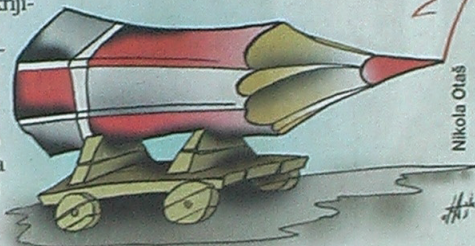
Kad ni to nije bilo dovoljno, okrenuo se likovima. Izbacuje sve nebitne. Neke rodake koji su mu se zamjerili, djevojke koje ga nijesu voljele, kiridžije ako je već prošao prvi u mjesecu, inkasante ako su već plaćeni račun, poštare ako nema pisama...

Strogo je vodilo računa da vrijeme radnje nije o nekom svecu ili prazniku. Tako je izbjegao opis prvomajske para-

de, na primjer. Uzima nedjelju! Tada se ne radi, nema gužve. Glavni junak ne piše i ne puši. Zamislite koliko puta nije morao da opisuje pripaljivanje cigareta, pa povlačenje dima, pa točenje i ispijanje pića (a još ako se pije kap po kap)...

Glavni junak nema hobi. Ne izlazi. Nema prijatelja. Nisu mu potrebni. On je u priči samo da ubije nekoga. Naš pisac je najzad i glavnog junaka izbacio: pojavljuje se tek od 56. stranice!

Stranica manje - više, reklo bi se. Ali zamislite, eventualno, millionski tiraž. Milion stranica! A to umnogome poskupljuje štampu. Dakle, morao je da leti i glavni junak! To mu je neočekivano pomo-

glo jer je roman autobiografskog tipa. Takoreći, sebe je izbacio, a žrtva je ostala unutar 55 stranica. Tako je obavio zločin, a izbjegao kaznu. Iz razumljivih razloga nije dozvolio da knjiga donese njegovu biografiju. Zbog zloupotrebe u krimi službama.

Niko nije znao o kome se, zapravo, radi. Ko je ubica? Ili, ko je pisac? Svejedno! Vrhunac svega je da ni njegov izdavač to ne zna. Izdavač čak ne zna ni da on piše. Zna samo da se neko tuda muvao dok su slovoslagajući radili svoj posao. Sada ga i oni brinu jer zna da su davno izgorjeli u štampariji, zajedno sa njim.

Samo se ubica izvukao. A izvukao se zato što je on ujedno i pisac.

Perica Jokić

ТЕМЕ И ДИЛЕМЕ

Да не би забрљао, никад се
није мешао у свој посао.

Шта вреди што се пут ка
Европи креће убрзаним током,
кад нам Европа дође некако
више узводно.

Свака власт успе некако да
нас доведе пред излаз из
кризе, и ту нас заборави.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 7.12.2010.

ЋОРСОКАЦИ

Колико смо му одани, имам
утисак да је ћорсокак
измишљен само због нас.

Да нисмо пробирљиви, доказ
је и то што нам одговара сваки
ћорсокак.

Пошто не знамо где се
налазимо, за нас је ћорсокак
више него идеалан.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 21.12.2010.

МаксМинус, 23.12.2010.

*Šta nas briga za poplave, požare, zemljotrese... Ove pojave ne dodiruju nebeski narod.
What we care about floods, fires, earthquakes... These phenomena are not touching the heavenly people.*

Perica Jokić

Шта нас бригаа за поплаве,
пожаре, земљотресе...
Ове појаве
не додирују
небески народ.

Перица Јокић

Вечерње новости, 26.12.2010.

Perica Jokić

- * Od seoskog turizma može lijepo da se živi. Još da stranca ugnamo u njivu i utrapimo mu motiku.
- * Prestao je da misli i to se veoma pozitivno odrazilo na njegovu pamet.
- * Izašli bismo mi iz krize, ali pitanje je da li bi se ona uopšte snašla bez nas.
- * Rad je stvorio čovjeka, ali to ne treba da nas brine. To su pojedinačni slučajevi.
- * Svaka vlast uspije nekako da nas dovede pred izlaz iz krize, i tu nas zaboravi.
- Političari se sve više okreću našoj djeci. Ne vjerujem da nama pričaju bajke.

МаксМинус, 20.1.2011.

ПО СВЕМУ СУДЕЋИ, БОЉЕ
СУТРА МОГУ ДА НАМ ПРЕДВИДЕ
САМО МЕТЕОРОЛОЗИ.
Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 1.2.2011.

УПОРНИМ
ЗАЛАГАЊЕМ ДА
КРЕНЕМО У
СВЕТЛУ
БУДУЋНОСТ,
ТОЛИКО СМО ЈЕ
ИСПРОВО-
ЦИРАЛИ,
ДА МЕ НЕ БИ
ЗАЧУДИЛО ДА
ОНА ЛИЧНО
ДОЂЕ ПО НАС.
Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 15.2.2011.

МаксМинус, 1.7.2011.

*Imam problem sa memorijom. Sve je više onih koje ne
mogu da zamislim.*

*I have a problem with memory. More and
more people whome I can not imagine.*

Perica Jokić

Perica Jokić

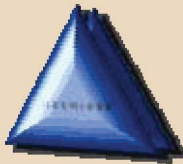
NAŠI POLITIČARI SU NEKA
POSEBNA VRSTA.
NIJESU VAMPIRI, A KRV NAM
POPIŠE!

Upao sam u loše društvo. Valjda će i od mene da
bude nešto.

Oslonili smo se na sopstvene snage. To je samo
ubrzal našu propast.

Imam pune ruke posla. Tražim posao.

Kod nas se radi punom parom. Na likvidaciji
firme.

МаксМинус, 1.8.2011.

Perica Jokić

MOJ MAJSTOR

Odlučio sam da oronula drvena vrata svog lokala promijenim i postavim metalna.

S tim u vezi pozvao sam majstora za te stvari i objasnio mu šta hoću.

Majstor mi je zatim zatražio „metar“ da bi uzео mjere.

S obzirom na to da kod sebe nemam ovaj „instrument“, a majstor svoj, očigledno, nije ponio, pošao sam do obližnje gvozdare i kupio jedan. Onaj koji mjeri do 2 metra, baš kako je majstor zahtijevao.

Rastegli smo limenu traku i počeli mjerenje.

Onda nam je zatrebala olovka.

Donio sam je iz svoje ladicе.

I papir će trebati, pa sam ujedno i to ponio.

Izmjerenе vrijednosti lično sam upisivao, jer je majstor zaboravio svoje naočari.

Rekao mi je da usput pravim šematski prikaz kako bi se on kasnije lakše snašao.

Kad je mjerenje i šemiranje bilo gotovo, pristupili smo izradi specifikacije, šta sve treba da se kupi.

Majstor je diktirao, a ja sam bilježio.

Predložio sam mu da on za moj novac trguje jer sam ja nevješte kada su u pitanju majstorske potrepštine, ali on je to odbio.

„Ne možeš da pogriješiš“, kaže. „Zaposleni na stovarištu sve znaju.“

Tako sam sam pošao i kupio 18 metara cijevi tog i tog profila, toliko šarafa, toliko šarki, toliko farbe, toliko lima, toliko ovoga i onoga.

Ni sam ne znam sve te nazive.

I stvarno, ispostavilo se da su zaposleni na stovarištu kao u dosluhu sa mojim majstorom. U sve se, brate, razumiju. Bili su od velike pomoći, a i sami su, uzgred rečeno, lijepo profitirali nudeći mi najkvalitetniju (čitaj: najskuplju) robu.

Čim sam se vratio iz trgovine, pozvao sam majstora.

Poslije detaljnog referisanja šta sam kupio, čuo sam gdje pita imam li brusilicu.

(Otkud meni brusilica. I šta će mi kad sa njom ne umijem da radim. Niti sam je ikada držao u rukama. Šta držao, ne znam ni kako izgleda).

Odgovorio sam ponizno da nemam brusilicu.

„I brusilicu i bušilicu da nabaviš! To je glavno, ne mogu početi bez tog minimuma alata. A o aparatu za zavarivanje i da ne govorim!“

Moram, znači, da nabavim i to o čemu ne govorim.

Htio sam da ga pitam da li, možda, on ima alat, ali sam odustao. Ne znam da li bi ga to naljutilo.

Stožio sam se da je to moj posao i da sve moram ja da stvorim.

„Posudi negdje“, čuo sam ga kako mi daje sjajnu ideju. „I potrazi produžni kabal za struju, on uvijek zatreba.“

„I ono drugo čega se nijesam sjetio, a trebace nam.“

„Uzmi sve, da ne ideš dvaput!“

Dovijao sam se na razne načine da bih nakon sat vremena ponovo pozvao majstora i saopštio mu da sam sve što je tražio pribavio. Samo još da počnemo sa radom na sklapanju vrata od lokala.

Odgovorio mi je da nema prevoz i da bi bilo bolje da dođem po njega, kako bi što prije startovao.

I to sam sredio. Poslao sam taksi jer nemam auto.

Majstor je konačno stigao.

S nestrpljenjem sam očekivao veliki trenutak kada će, konačno, da zasuče rukave.

Malo mi je bilo čudno što je u odijelu i bijeloj košulji sa kravatom... Vjerovatno poštuje svoj posao.

Uz to još i uredno obrijan, a ne nosi ni zaštitne rukavice, ni kapu.

Mada sam čuo da ima i takvih koji se ne isprjaju dok rade. Jedna pedanterija.

Odmah smo prionuli na posao. U stvari, za početak, samo ja. Ali sam jednako očekivao da ću svakog trena i njega vidjeti u radu.

Strpljivo mi je govorio šta da dohvatim, kako da odrežem, šta da navarim, gdje da zarašfirm, kuda da izbušim, kako da pričvrstim, gdje da išmirglam, šta da ofarbam...

Nijesam znao da umijem da zavarim metal.

Što se bušenja tiče, to mi je krenulo iz prve!

Kao i šmirglanje i farbanje.

Majstor je neko vrijeme bio uz mene, a onda, da ne bi smetao, sklonio se i uzео da prelistava novine. Kada je došao do ukrštenih riječi tu se zadržao dobacivši mi da mu dobacim olovku.

Tako je izgubio malo vremena prije nego što je otišao.

Naime, izviniо se rekavši da mora da me napusti na sat ili dva jer ide na neko saučešće.

Zbog toga je bio nalickan i sređan. Sada nije bilo teško da se pogodi.

Na odlasku me je ohrabrio da neću pogriješiti ako sve odradim, onako kako sam naertao.

Nije došao toga dana već sutradan. Šta se ovdje dešavalo nije imao pojma, tek, vidio je postavljena vrata na lokalu.

Kad sam ga pitao kako mu se sviđa, rekao je da mu se dosad niko nije požalio na rad.

Onda je otvorio novčanik i pitao šta je moje.

Ne znam šta je time htio.

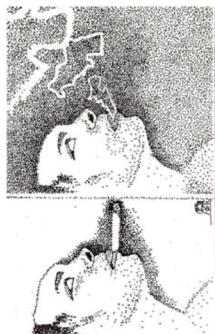
Da pomislim kako je to njegov lokal, uzmem novac i odem.

Ili sam, možda, ja bio majstor.

* Bila je kovač moje sreće. Stavila me u oкове!

* Morao sam da joj ispunim tri želje. Uhvatila me na zlatnu ribicu.

* Napustila me je. To je sve što je mogla da uradi za mene.

ОБМАНА И ИЗГРАЂАЊА

ТВ СЕРИЈА И ПАР ЦИГАРЕТА

Прича ми пријатељ (све из прве руке) шта све није урадио да би импресионирао своју ташту.

Најприје је почео са триста чуда одједном:

а) библиотека објављених књига (и ћирилицом и латиницом),

б) туце самосталних изложби слика (свих техника и формата),

ц) више штампаних мемоара (са срећним и тужним завршетком),

д) безброј признања (великих и још већих),

е) гомила освојених награда (од новца до чоколаде колико је тежак)...

Све је то, у датом тренутку, ставио пред ташту на кантар.

Не обазирјући се, она је мирно пушила цигарету и гледала своју омиљену ТВ серију.

Увидјевши да тако неће ићи, наставио је са чудима, али појединачним.

Написао је бестселер. Јединствен од како је пера и мастила!

Није вриједило ни то што се продавао чак и на киосцима.

Тамо је, као бестселере, његова ташта видјела једино цигарете.

У биоскоп није ишла зато није могла да види ни филмове рађене по његовим сценаријима.

Као ни његове драме извођене у Југословенском драмском које се налази далеко од њеног окружења.

Затим – екранизоване - ишле су и на Националној телевизији!

На каналу који баш и није прокопан до његове таште.

Као ни канал на којем је годинама радио као новинар.

Промоција његове дванаесте књиге поклапала се са премијером њене дванаесте серије.

Испоставило се да је његова ташта слушала све радио станице осим оне на којој су емитовани његови прилози.

Читала је све новине, осим оних у којима је он објављивао.

Најзад, предложио је (овима што измишљају) да измисле YOU TUBE. „Ако хоће, ту лако може да ме пронађе“, каже.

И запазио ју је како сједи уз компјутер „накачена“ на поменути сајт. Али оно што је гледала, поново је била њена серија, а у руци - њена цигарета!

Трудећи се да импресионира своју ташту, импресионирао је све остале.

Могао је да се полене на Монт Еверест.

Могао је да заустави Земљу.

И да дуби на глави, могао је.

► 24

Једино своју ташту није могао да одвоји од серије! Нити да јој озбиљније укаже на опасности од пушења и свих тих болести које су назначене на кутијама њених цигарета.

Наредних мјесеци био је ангажован на организацији Олимпијаде.

Али прескочићемо то, каже. „Није ме пронашла у културном додатку, а хоће у спортском. Мало сугра“.

Узгред, сазнао је да су у то вријеме на ТВ-у опрело ишле чак двије серије. Једна се поклапала са олимпијским надметањима, а друга са репризама олимпијских надметања.

Поново је могао да је затекне како подједнако добро ужива и уз серију и уз цигарету.

Нема повлачења, нема предаје. Ужурбано је радио на новим активностима.

Надао се да ташта једном мора пасти. Није она ни Кадифача ни четрнаести километар!

У сваком случају, више би му одговарало да је као Прозор (ноћас мора пасти).

Своју популарност је искористио да се нађе са Миливојем Југином.

Овај је намах сагледао његове јаде и у исте стопе пошли су на Мјесец.

За летилицу су закачи огромни транспарент: СВЕ ЗА ТАШТУ,

који су касније поболи између америчке и руске заставе.

Мало су прошетали површином Мјесеца, а онда пошли даље.

Посјетили су све планете сунчевог система, а за крај су оставили Марс.

Негдје у то вријеме хтио је да се јави ташти, да је поздравим директном пријеносу, али она је, кажу, баш тада пратила своју серију и тек отворила нову паклицу цигарета (што значи да је ни ручак не би помјерио док је не савлада).

Кад је коначно пао с Марса - прича ми пријатељ - десило се да падне баш у једну копродукцију турско-латиноамеричке серије.

Ваљда због његове потресне приче о жељи да задивим ташту, одмах су га ангажовали за главног глумца.

Серија је имала 146 епизода и он се појављује у свакој.

Глуми себе.

А ташта (тог главног глумца у серији) прати неку бескрајну ТВ серију и пуши цигарете.

Баш као и његова ташта.

Све је исто.

Његов задатак у серији састоји се у томе да спашава свијет који је у опасности од ширања прекомјерне количине дезодоранс мириса.

Серија носи назив ПОРОДИЦА МИРИСАВИЋ и прати једну трочлану породицу у којој су отац, мајка и кћерка. Они су случајним одабиром одређени да рекламирају познату фабрику дезодоранса. И с обзиром на то да од фабрике бесплатно добијају овај производ, они нијесу у стању да се контролишу, већ се свако мало шприцају реским мирисима. И тако они, због претје-

е употребе дезодоранса, упадају у разне комичне уације...До трагедије која ће услијерити у 50-тој зоди...

Тослије свега, ташта је имала о чему да прича са ч. Бар тако је мислио. Кад оно...

Дивила се том глумцу, али га није препознала. „Можда и не зна како изгледам“, чудило се мој при-љ.

„Зна само да не пушим“, каже.

Тије хтио да јој смета у праћењу серије о Џорју. Ђегова ташта се одушевљавала том временшном ици - лику из серије - који нигдје не иде без дезо-анса. Чак ни на спавање! Обуче пиџему, добро се лприца, а онда - у кревет.

А ником није јасно како осване жив без употребе маске.

Ќад слава у хотелу, по два спрата изнад и испод а евакуишу се у сусједни хотел.

А чешће у сусједни град.

Зато он, гдје год да оде, прича како нема гужве.

Гачно знаш гдје гостује. Цијели град буде пуст. ом није до гушења!

Ќод нас се, јада ми се пријатељ, у кревету дезодо-с користи једино на мртва човјека. И то онда када ј почне да се осјећа.

Сјајан и комичан лик, понавља ташта и припаљује у цигарету.

А наставку ће упознати и кћерку овог дезодоранс ијака.

Зна и отац су браћа по дезодорансу.

Ќада она корача улицом, све што дише хвата за-н.

Незаштитене мачке и пси луталице падају у не-јест, послије чега се, ом, не буде. Не помаже друштво за заштиту жи-иња.

Аклама је реклама.

Пако се дошло на идеју се кућа Мирисавића ко-ти и у војне сврхе.

Ено што је за њих не-етљив мирис, за војску ио школски примјер хе-ских отрова.

Ќли убрзо је за обуку руте потражен безбјед-л простор.

Серија, дакле, из коми-нагло прелази у траги-нарочито када преос-и укућани проналазе сивотно тијело мајке у вној соби. Са носом ул-м према вентилационом ору.

Могу ли да припалим?

Трви пут је скренуо та-ин поглед са екрана. дала га је као некакво о:

Зар ти пушиш, зете?!

Да. Од јутрос.

Тије могла да вјерује. хих му је наздрвила

својом цигаретом и од свег срца му понудила упалџан и пикслу!

- И серије пратим, наставио је мој пријатељ разго-вор са таштом.

- И серије?

- Да, некако су ми се увукле под кожу. Не могу без њих.

- Стварно? Исти си као ја. Гледаш ли ову нову?

- Свакако.

- Одлична је, само не знам колико има епизода.

- 146, рекао је, каже, као из топа.

- Откуд знаш, нигдје не пише.

- То је информација са снимања.

Није га баш најбоље разумјела, али су прашили. По први пут су имали заједничку тему. Могли су, каже, сатима да разговарају о серијама и цигаретама. Да прате и конзумирају исте!

Нашли су се.

- Које цигарете пушиш?

- Бонд.

- Ја сам прешла на ове јаче...

И ту ће се наћи.

- У колико нам почиње серија?

- За неколико минута.

- Сјајно. Бива све узбудљивија.

- Да, да.

Ето...

Понекад вам тако мало треба да неког импресио-нирате.

Једна серија и пар цигарета.

Perica Jokić

SLAVNI PISAC

On je taj i taj pisac.

I da ti ne rekoš, sigurno bi ga prepoznao. Malo je takvih za koje niko nije čuo. A njega svi znaju po tome što ga niko ne zna. To je njegov znak raspoznavanja. I kad ti neko kaže, znaš onog pisca, onog što ga niko ne zna, već ti je jasno o kome se radi.

Sada kad smo sigurni da ga ne znamo, lakše nam je da govoritimo o njemu.

Napisao je samo jedan roman. Htio je da ima tačno 55 stranica! U stvari, u prvjoj verziji roman je imao svih 555 stranica!

Tada je pristupio skraćivanju.

Izbacuje sve što bi pripovijedanje odvuklo na neku drugu stranu (čitaj: što bi čitaoca odvuklo na neku drugu knjigu!).

Najprije je izbacio opise prirode. Svi znaju kako izgleda sunce, trava, bukva... Zatim je izbacio opis sočnog voća. Nije on od tih pisaca koji nas muče do te mjere da nam voda pođe na usta. Kome to treba? Radije ćemo zasjeci pravu lubenicu, nek sve puca od jedrošti i mirisa!

Kad je roman sveo na 205 stranica, skraćivao je dalje.

Izbacuje nebitne ustanove kao što su škole koje nije završio, biblioteke koje nije posjećivao, pozorišta i opere koje je izbjegavao...

Skraćuje objekte. Izbacuje solitere, ostavlja prizemne kuće.

Izbacuje megamarkete, ostavlja piljare.

Izbacuje planine, ostavlja brda.

Od brda „pravi“ brežuljke...

A sve zbog uštede na prostoru.

Kad ni to nije bilo dovoljno, okrenuo se likovima.

Izbacuje sve nebitne. Neke rodake koji su mu se zamjerali, djevojke koje ga nijesu voljele, kirijadžije ako je već prošao prvi u mjesecu, inkasante ako su već plaćeni računima, poštare ako nema pisama...

Strogo je vodio računa da vrijeme radnje nije o nekom svecu ili prazniku. Tako je izbjegao opis prvomajске parade, na primjer.

Uzima nedjelju! Tada se ne radi, nema gužve.

Glavni junak ne pije i ne puši. Zamislite koliko puta nije morao da opisuje pripaljivanje cigareta, pa povlačenje dima, pa točenje i ispijanje pića (a još ako se pije kap po kap)...

Glavni junak nema hobi.

Ne izlazi.

Nema prijatelja. Nijesu mu potrebni.

On je u priči samo da ubije nekoga.

Naš pisac je najzad i glavnog junaka izbacio: pojavljuje se tek od 56. stranice!

Stranica manje – više, reklo bi se. Ali zamislite, eventualno, milionski tiraž. Milion stranica! A to umnogome poskupljuje štampu.

Dakle, morao je da leti i glavni junak!

To mu je neočekivano pomoglo jer je roman autobiografskog tipa. Takoreći, sebe je izbacio, a žrtva je ostala unutar 55 stranica. Tako je obavio zločin, a izbjegao kaznu.

Iz razumljivih razloga nije dozvolio da knjiga donese njegovu biografiju. Zbog zloupotrebe u krimi službama.

Niko nije znao o kome se, zapravo, radi. Ko je ubica? Ili, ko je pisac? Svejedno!

Vrhunac svega je da ni njegov izdavač to ne zna. Izdavač čak ne zna ni da on piše. Zna samo da se neko tuda muvao dok su slovoslagajući radili svoj posao. Sada ga i oni brinu jer zna da su davno izgorjeli u štampariji, zajedno sa njim.

Samo se ubica izvukao. A izvukao se zato što je on ujedno i pisac.

МаксМинус, 1.3.2012.

(Ж)ЕНА ЈЕ (Ж)ЕНА

Кажу да је жена јача од мушкарца. А као предах између две рунде, дође јој сигурна кућа.

Захваљујући све већим наслагама шминке, с годинама жена добије на тежини.

Ниједна жена се неће наљутити ако јој каже да изгледа као да има 100 година – под условом да има 120.

Жене се не баве стакленицима што воле повртарство, већ зато што им је краставац и зими потребан за маску.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 27.3.2012.

Perica Jokić

MOJ KRITIČAR

Dragoljub je kritičar koji je istrošio najviše hemijskih olovaka, pisanih mašina i računara.

Koliko je samo o meni napisao teksta pa da je dosta, a ne...

Kad sam već kod sebe, tu ću se i zadržati. Tako sam upoznao Dragoljuba i najlogičnije je da pišem o onom što najbolje znam, da se držim činjenica. Dragoljub je do dana današnjeg uspio da napiše tonu i po teksta o meni.

Ja pjesmu na dvije stranice, on kritiku u stihu na četiri stranice.

Ja pedeset aforizama, on sto objašnjenja mojih aforizama.

Ja priču, on o mojoj priči dvije priče.

Ja roman na 200 strana, on kritiku na 400 strana.

Nikako da ga pretečem.

Nijesam ni mogao jer pišem prvi, a on, kad vidi koliko sam napisao, napiše kritiku na duplo više strana.

Kad bi on prvi napisao kritiku, meni bi bilo lakše. Prebrojim njegove stranice i napišem za toliko duži roman.

Ali on je moj kritičar i ne može da piše o nečem što još nijesam napisao.

Tu je u prednosti.

Ne pomaže mi nikakvo lukavstvo. Jedino da u obliku akrostiha negdje umetnem da djelo nije završeno, pa kad on napiše kritiku o onom što misli da sam završio, a ja da nastavim i tako ga pretečem.

Ali ni to ne bi pomoglo jer bi on nastavio sa kritikom onoga što sam dopisao.

Ne vrijedi da pišem ni roman u nastavcima. On bi o svakom nastavku napisao najmanje dva nastavka.

U početku nijesam obraćao pažnju na njega, ali sada i da hoću da ga ne primjećujem, ne mogu. Naročito od kada se nalazi na vrhuncu svoje slave. Potrebna mu je, čujem, još jedna kritika da bi osvojio nagradu za životno djelo.

A nagradu dodjeljuje niko drugi do - moj izdavač!

Baš sam nešto tih dana okačio pisanje o klin, kad me posjeti moj kritičar.

- Aman, pomagajte, kaže, treba mi još 150 stranica teksta!

Nijesam znao da se za neku nagradu stranice broje, mislio sam da se čitaju!

Nije dalje morao ništa da mi kaže. Trebalo je da napišem djelo koje će imati polovinu stranica potrebnih za njegovu kritiku (čitaj: nagradu).

Nije vrijedilo nikakvo objašnjenje da sam ostavio pisanje, sam se popeo i sa klina skinuo moju okačenu olovku.

- Nije bitno o čemu ćete da pišete, samo napišite tih 75 stranica!

Da, on će i onako djelo dočekati na nož i sjeckati ga sa zadovoljstvom na duplo više prostora.

I pored svega, dao sam čvrsto obećanje da ću mu izaći u susret.

Nedugo zatim, kratki roman je ugledao svjetlost dana.

Nije to bilo nešto najbolje što sam napisao, ali sam po prvi put mom kritičaru zatvorio „usta“.

Bio je bijesan. Redovno je o mojim djelima opširno iznosio sve najgore i nije mogao sebe da zamisli da nešto hvali.

A ja sam za glavnog junaka romana uzeo upravo njega i o njemu govorio sve najbolje.

Nije napisao kritiku.

Ostao je bez nagrade.

МаксМинус, 1.4.2012.

(Ж)ЕНА ЈЕ (Ж)ЕНА

Жена је као флаша вина.
Најбоља је кад је у лежећем
положају.

Жена не воли да се
понавља. Увек говори једно,
а ради друго.

Жена се крсти у име новца,
кармина и светога руха.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 10.4.2012.

(Ж)ЕНА ЈЕ (Ж)ЕНА

Жена увек зна шта хоће.
Тако је настала научна
фантастика.

Жена је толико поуздана
да на њу увек можемо да
рачунамо као на фактор
изненађења.

Жена је женствена.
Нарочито кад окачи
минђуше, огрлицу, ланчић,
наруквице, кад стави
шминку, вештачке
трепавице, лакира нокте,
офарба косу, обрије ноге,
почупа обрве, стане на
високе штикле и угради
силиконе.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика,
24.4.2012.

ЖЕНА ЈЕ ЖЕНА

Жена је као уметничка слика. Премазана је свим бојама.

За жену је табу тема све што није шминка.

Жена има смисла за мелиорацију. Све може да упрска.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 22.5.2012.

У МРАКУ

Да није мрака, наши успеси би остали невидљиви.

Мрак је наша једина светла тачка.

Направили смо такав мрак, да помрачење Сунца и није нека појава.

Држава брине за наш миран сан. За почетак нам је обезбедила мрак.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 6.7.2012.

**РАЗЛИКА ИЗМЕЂУ
СКУПШТИНЕ И
ПОЗОРИШТА ЈЕ ШТО
СЕ У ПОЗОРИШТУ
НЕ ИГРАЈУ САМО
КОМЕДИЈЕ.
Перица ЈОКИЋ**

Разбибрига, 3.8.2012.

**АКО СТЕ САВРШЕНИ, ОДМАХ ЋЕ СЕ ЈАВИТИ
ТИМОВИ СТРУЧЊАКА ДА ВАС ПОПРАВЕ.
Перица ЈОКИЋ**

Енигматика, 28.8.2012.

АД АКТА

Перица Јокић

Ако сте нешто започели приликом рођења, а не можете да завршите ни до своје смрти, значи да учествујете у неком најнормалнијем судском процесу.

Веома је могуће да је у питању толико баналан случај да им је, стварно, дуго требало да га законитликију како би га лакше разалачили до застарјевања.

Мјесто гђе све почиње, а ништа се не завршава, зове се суд.

Установа се лако пронађе јер се гради у сабласном стилу.

Може да се деси да у згради налетите на хоџајуће фасцикле или прашину, али без ланике. Убрзо ћете закључити да се ради о судским писарима и администраторима. Они су само погримили облике свога окружења. Или су фасцикле почеле да раде њихов посао. Сасвим је свеједно.

- у првом реду - запошљава судију, тужиоца и адвоката. То су бића која се - на темељу истине (читај: на темељу прича дрела казала) - баве обликовањем и прерадом људи.

У томе им помажу вјештаци, колеге са терена, који на научној бази вјешто сакривају оно што се стварно догодило и тиме дају непроцењив допринос у регуларном обманувању оштећеног, гђе овај лагано треба да постаје кривац, што представља полазну тачку сваког суђења.

У даљем процесу се изједначавају кривице оштећеног и окривљеног, да би, најазад, сва криваца пала на оштећеног.

Ово је уобичајени ток процеса и даје најбоље резултате на путу који никуда не води.

Ако се томе - као важан параметар на суду - придода и временска константа која тежи ка свим могућим успоравањима, крај процеса је веома извјестан.

Случај на суду је завршен ако се прогласи застарјелим.

Ако једном због ситнице узурпирате суд, питање је да ли ће вас други пут процесурати.

Најбоље је да се судите због нечега што лако може да застари.

Ако немате искуства у томе, лијепо би било да се лично са председником суда консултујете. Он је ту да вас званично упуту на процес који суду највише одговара. У вашем је интересу да једна таква институција - као што је суд - не буде доведена у питање. Судија ће вам бити захвалан што ваш случај неће моћи да се ријешу, а ви ћете се осјећати поносним што сте олакшали да процес иде како други хоће и да на крају успјешно застари.

Суд, као и судство у целини, добиће значајан поен, и, што је најважније, ваша штета биће им небитна, због чега не морате да бринете.

Узгред, пружиће вам се могућност да без икаквог чекања платите све трошкове. И то обједном, да се не крпате у ратама.

Још на старту, суд ће да вам понуди - а ви да одаберете - или најскупљег адвоката који ће да из брани од вас, или најповољнијег који је на вашој страни, али који ради по методи „ћутање је злато“, што значи да би ваш процес и зрно ћутањем, а судија би се већ некако снашао да случај застари.

Мјесто тужиоца је формално заступљено. Суд посједује овај индивидуум, али његов рад - због угледа суда - нема ефективну. С друге стране, суд му је дао пуно право да учествује у ратном отварању застарјелости случаја.

Ко преи од светог тројства - тужилац, судија, адвокат - то открије, у исте стопе граби председнику суда, ријечима: Пуј, спас за све нас!

Тиме је и правно случај завршен, а предмет стављен у акта.

Ако се то не деси и раније у току процеса јер увјек неки ваш папир може да закасни и - готово.

судска администрација иде чак дотле да ствар рјешава унутар 24 сата. Право жалбе се скраћује на тај период, а застарјевање почиње и много раније. Већ након пола сата. Или минут прије него предате жалбу. Важно је да знате да од њих не можете бити брики. То није предвиђено никаквим актом.

Све игра улогу, само да се истисне оштећени, последице чега суђење постаје бесмислено.

урс za stitrenu priču. Da li je mlađanici SUT sprovedio i pozurio da pre ostalih objavi tri, po mišljenju redakcije, lekcijom koju he izvršiti žiri, tim bolje po žiri.

UBIČAJA 2012

№ 7 01.08

MORE THAN A GAME

THE HISTORY OF THE GAME

ETHO MORE

Zbog nezavidne finansijske situacije u porodici, rešili smo da ovog leta ne idemo na more.

Da ne bismo baš potpuno bili uskraćeni karima leta, odlučio sam da iznenadim žecu, a bogami i ženu, jednim mobilnim, plastičnim bazenom. Pošao sam u trgovinu i kupio onaј највећи, ali - iz razumljivih razloga - malo manji od našeg dvorišta. Brzo smo ga naduvali, smjestili i napunili vodom. Žena je htjela da voda bude slana, klerka je zatražila železni obala tje bi se sunjala, a sin, s obzirom na to da mnogo voli da roniti, htio je da mu se obezbijedi raznovrsno dno odakle bi mogao da izroni kamenčić, školjku, ježica ili nešto slično.

Vrećom soli, traktorom pijeska i pregristom plodova mora, ustao sam da svima istupim želju. Svesno je da govorim o tome koliko je moja porodica bila srećna što tko uz kuću ima nešto malik moru.

A onda sam krenuo dalje. Sad više niko nije mogao da me zaustavi.

Tako se u dvorištu našla i palma, i obala, i luzina. Bazen je bio komotan da u njemu smjestim nekoliko stijenja, dva-tri namiza, više gliseraja, jedan brod u daljini i sunce na zalasku.

Kupio sam desetak vrsta ribiđa i, istupno ih u bazen, zatim naručje algi, lav korala i nepar meduza.

Највећи проблем био је да се дође до једне оредње акуле коју сам најзад узамјо у - два ларви. И она је нашла мјесто у нашем кућном базену. Сада је требало мислити на безбедност купача па сам лутрајфни мглама и каналом обљежио док је купање дозвољено; иза је вребала акула. Баш како треба.

Stvarno sam se potrudio da u svoје dvorište - na neki način - donesem dio mora.

I prostor oko bazena sve više je poprimao onaј prepoznatljivi izgled morskog obala. Posvuda je nikoja pijesak i sitni oblutak, bili su tu sunčobrani i ležaljke, pored njih kantiće i lopatice, a malo dalje zamrzivack sa sladoledom i pekara u kojoj se moglo naći larpne lipe.

Da plava ne bi imala nedostataka, potrudio sam se da posvuda raspriam veću količinu komaraca i na sebi odmah proverim da li ujeđu, da mi nijesu uzalili neke falše.

Svega nekoliko dana smo porodično uživali na našoj plaži, a onda su počeli da pristiku turisti. Najprije domaći, a zatim i strani.

Ubrzo se javio problem nedostatka smještajnih kapaciteta, ali to ћemo већ naredne turističke sezone riješiti podizanjem једног maljeg hotela. A можда и два већа, za сваки случај.

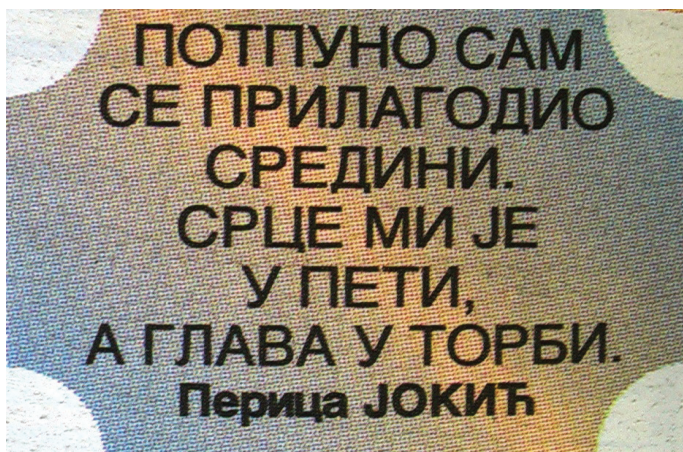
Deset godina kasnije наш morskи larp broјao је дванаест плажа распоредених u шест градова које смо сagraдили o свом трошку и на свом земљишту. Одмах је ред простор заштићен од стране Унеска као посебна држава која је брже брже примљена и у Европску заједницу.

Ето... А све је почело изградњом скромног etno mora у нашем кућном дворишту.

Danas imamo lanac држава u свијету и u свакој је сagraђено more и све што иде uz њега.

Предлаћемо свима незапосленима - који воће да створи свој бизнис - да крену нашим stopама. Нијесу неке ларе, али можда да се живи. И што је најважније, кад год поћеш, на своје more доћеш.

Jeж, септ-окт. 2012.

Енигматика, 11.9.2012.

Разбибрига, 5.10.2012.

БОГИЊЕ СУ ТУЂЕ ЖЕНЕ

Перица Јокић

Напустила ме је. А била је моја богиња и све што иде уз то. Једина жена на свијету.

Када је отишла мислио сам да ћу од силне потенцијалне енергије експлодирати или ће се планета распасти.

Већ сјутрадан са чуђењем сам могао да примјетим да се ништа битније није десило, што је, разумије се, наводило на сумњу у њене реалне квалитете.

Завирујем себе и споља и изнутра. Као да је све у реду, само ми се срцу рана позљешује стара.

С друге стране, мускулатура је остала више него кохерентна. Налазим да је то, за сада, најважније. Срце, душа и остали унутрашњи органи наћи ће већ своје мјесто. Бар се надам.

Скочио сам на ноге лагане и прошетало градом. Први пут соло, без ње.

Убрзо сам дошао до фрапантног закључка да улицама шета још жена. Оно што ме је посебно изненадило – свака од њих има двије ноге. И све су дуге до земље.

Невјероватно, али истинито: двије руке не само да је имала моја женска, већ то, сада видим, посједују и све друге жене. Нарочито ме је шокирала једна госпођица која има главу и на њој косу. А тек што има лице и очи, то је већ посебна прича. А онда су, наједном, све оне биле некако читаве. Све од реда су имале и нос и уста.

По први пут сам на миру могао да закључим да све жене имају груди, а изрочито дупета.

Једва сам се смирио прихватајући чињеницу да је то општа појава. Све су имале све. Само што су ове имале и осмијех. Код моје бивше то нијесам примјетио.

Је ли могуће да су друге имале нешто више од ње, од те моје несрећнице??

Каква поражавајућа околност, богиње су биле неке туђе жене, а моја тек обична женка.

Не могу да схватим колико сам био преварен. Поред толико бољих, био сам везан за њу, тако једноставну и свакодневну.

Њен одлазак ми је отворио очи.

Или просто, поред мене, она није могла да се произведе у богињу. ■

Пензионер, децембар 2012.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ (1962)

* Упао сам у лоше друштво. Ваљда ће и од мене да буде нешто.
* Треба им нова изборна побједа. Никако да нас докусује.

Јеж, децембар 2012.

ПРЕ НЕГО ШТО
ПОЂЕ КУЋИ,
ОДГОВОРНИ ДИРЕК-
ТОР ПРОВЕРИ ДА ЛИ
ЈЕ ЗАТВОРИО СВЕ
ПОГОНЕ И ДА ЛИ ЈЕ
УГАСИО ФИРМУ.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига,
7.12.2012.

ПО ПЕРИЦИ

Власт је расписала изборе.
Бираће се нови народ.

Познато је какав ред
влада у скупштини. Али,
знамо и за боље организо-
ване нереде.

У Парламенту имамо
просту већину. Мање
прости су у мањини.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 4.1.2013.

СМАКОВИ

Смак света нас је
заобишао. Да је дошао,
ко зна шта би од њега
остало.

Упао сам у лоше
друштво. Ваљда ће
и од мене бити
нешто.

Потпуно сам се
прилагодио средини.
Срце ми је у пети,
а глава у торби.

Најдаље смо стигли
на путу који никуд
не иде.

**Перица
ЈОКИЋ**

Енигматика, 29.1.2013.

Напамет сам научио најновији Закон о саобраћају. Кад оно, полиција на видуку.

И то, на моју велику несрећу, баш сада кад све имам. Од првог до последњег дела опреме.

Док ми се један полицајац лагано приближавао, само сам могао да замишљам цифру којом ће ме ребнути.

Када је био сасвим близу мене, салутирао је по пропису и започео службени разговор:

– Видим, добро сте се опремили.

Машио се цепа и из њега извукао целно издање Закона о саобраћају. Читао је исти списак који сам и ја користио при набавци.

– Зимске и летње гуме?

– Имам!

– Резервни точак?

– Имам!

Али, није само то био проблем; имао сам и ланце, и прву помоћ, и троугао, и сајлу за вучу, и флуоресцентни прслук, и резервне сијалице... Све! И то ново, неупотребљавано!

Узалуд сам покушавао да се браним говорећи да ми се то више неће десити. Плавац је био немилосрдан:

– Дакле, ништа не фали?

– Ништа, нажалост.

– Шта сада да ти радим?

Чим је прешао на „ти“, знао сам шта ме чека.

Хтео сам да се нагодимо, да ме пусти, али тај је био један од оних задртих ликова.

– Ти си се баш држао Закона о саобраћају. Све имаш! – коментарисао је узимајући ми податке.

Одустао сам од даљих изговора. Јасно је да имам све што треба.

Какав малер!

Ко би се надао да ће ме већ првог дана примене Закона стартовати „плави“...

Нисам имао никакво оправдање што на недозвољен начин, на проширеном делу магистрале, где ни тезгу нисам закупио, продајем шверцовану робу.

А како бих леп утисак оставио да имам ауто и све то у њему, и да су ме негде у војњи зауставили ради контроле!

Пандур би ме само поздравио и дао ми знак да продужим даље.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 1.2.2013.

**Ако сте ушли у
погрешан воз, не
очајавајте.
Замислите да вам је још
и побегао!
Перица Јокић**

Вечерње новости, 31.3.2013.

ИЗБАВИТЕ МЕ ОДАВДЕ

Перица Јокић

Купио сам најновији дневни лист и, као по старом српском обичају, најприје посегло ка црној хроници. Међутим, на њеном устаљеном мјесту није је било.

Окрећем страницу напријед, страницу назад. Ништа. И већ видим како себи постављам непријатан задатак да у тражењу у прелистима комплетне новине.

Чиним то - како треба - од краја према почетку (немам појма што их тако и не штампају), али од ове рубрике ни трага.

У тренутку помислим на оно најгоре: сигурно се ништа лоше није десило, па је рубрикла изостала.

Шта ће ми, онда, новине, што сам узалуд бацао новац? Јер, као и сваки нормалан Србин највише уживам читајући Црну хронику.

Разочаран прелазим на политичку страну. Тамо ме дочекује још већи неред: све сложено као под конач! Никаквих афера, никаквих посјета наших политичара њиховим, нити њихових нашим... Ни ликове не препознајем, као да се ради о натурацима из каквог мање запаженог, нискобуџетног филма.

Политичари који би требало да су наши, уопште им не личе, а камоли да међу њиховим препознам неког нашег.

Кад сам видео да ни из Скупштине нема никаквих пикантерија, почео сам озбиљно да бринем. Какве су ово новине?

Као да сам налетео на неки забрањени тираж, који не доноси ни најубичајенију дозу стреса потребну за уредно балансирање метаболизма код свакодневног Србина.

Грозничаво тражим вијести

из економије, кад тамо... Све у реду. Валута стабилна. И то однос долара према динару - један један!

Језа, која ме је лагано хватала, готово да је загосподарила мноме.

Долазим до спортске стране. Наши шампиони у овоме, у ономе. А што је најстрашније - фудбалери предјаче у свему. Свауда први!

Био би ово добар хумористички часопис, помислим, али он то уопште није.

Паника, брате.

Сав срећан угледах временску прогнозу.

Е, извјештај о времену неће моћи да ме лаже. Ужасно је хладно и пада снег, то видим. А шта пише... Вријеме данас: сунчано и неубичајено топло за ово доба године. Као да сам - коначно - на прагу одгонетања мистерије, проверавам датуме на календару и у новинама.

Ништа од моје интуиције. Датуми се поклапају.

Враћам се остатку новина. Разгледам странице са читуљама. Све непозната лица. Добро је - констатујем са олакшањем - нема мене.

Наједном ме облива хладан зној. Ако је све до сада било погрешно и супротно, значи ли то што ме нема међу читуљама да... Нијесам успио ни да завршим своју опсервацију, кад ме околина на нешто подсети.

То сам у Рају, у неком рајском врту, прелиставам рајску дневну штампу.

А у њој све у најбољем реду. Све скоцкано и сладуњаво до претјеривања.

Рај као Рај.

Ништа занимљиво.

Неко веома досадно мјесто за Србе.

Марија Доцмановић

Јеж, март 2013.

РОЂЕН ДА СЕ РОДИМ

Ускоро треба да се родим.

Девет месеци се спремам за тај подухват.

Чим дођем на свет, прво што ћу да урадим је формирање Владе.

Одмах ћу прећи с рађања на дела. Нећу да дангубим, имао сам доста времена за стицање политичког искуства. Нисам се беспотребно излежавао.

Кад се родим, тражићу од своје бабиче да ме не узнемирава док сам у кабинету. Нека ме касније мере и вакцинишу.

Повијање и дојење нека ми организују између две седнице Владе.

Било коју проширену седницу издржаће и најобичнији „памперс“, зашто бисмо због тих баналних ствари прекидали ток расправе? Не желим себи да ускратим ништа што припада бебама, али ће ми борба за власт бити на првом месту. Тек после могу да бринем о уредној столици, односно фотељи.

Нека Савет безбедности сутра буде у

сталном заседању, а ја, чим се родим, ето мене! Колико год да касним, стићи ћу да дам завршну реч.

Трудови су почели, и сваког часа могао бих да се појавим. За сваки случај, нека ми се у породишту обезбеди отворена телефонска линија са странком, па уколико ми се прво рука промоли, машићу се слушалице и одмах заказати конститутивну седницу Главног одбора.

Савету одбране поручујем да без мене ништа не предузима. Потрудићу се да испостујем термин за своје рађање, како бих на време почео са председавањем.

Комисије, форуми и остали кворуми... Рачунајте на мене, јер ја ћу сигурно доћи. Само још да ми бабица извуче леву ногу!

Епилог: кад сам се родило, најпре су ме окупали, затим нахранили, а онда сместили да спавам.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 5.4.2013.

Разбибрига, 9.6.2013.

СПОНЗОР

Ја сам спонзор. Проблем је што ми спонзорисање не иде баш најбоље. Без обзира на чињеницу да спадам у ред најумеднијих спонзора. Сатима ми се нико не обраћа за помоћ. Или, једноставно, они којима је новац потребан, немају критеријума код избора спонзора. Њима као да је свеједно ко ће да их спонзорише.

Није их брига да ли си ти школовани спонзор или спонзор аматер. Ето, ја сам спреман да улажем и у највеће пројекте, а немам прилику да уложим ни у било шта. Нико ми ништа не тражи. Чак ме и пјесници заобилазе. И то они којима је битан сваки спонзор! Спао сам на то да би ми, у овом тренутку, и једна најобичнија збирка поезије добро дошла за опоравак. Да је с апетитом финансираш! Не могу мирно да спавам овако бескористан. Још горе, учрвљаће ми се новац. На највидљивијем мјесту отворио сам филијалу за спонзорства сваке врсте. Нема зајма, средства су бесповратна. Само нека је клијент задовољан. Навали

народе! Новац спремно чека макар „з“ од било чијег захтјева. Први ко наиђе може да затражи колико хоће. И зашта год хоће, није ми до бирања. Дао сам оглас да сам озбиљан спонзор. Чистићу сваког ко ми се јави, нека види колико ми чини част што је пристао да га баш ја спонзоришем.

Не гледам радно вријеме, за спонзорисање сам доступан non-stop. Никад се не зна када ће некоме затребати спонзор.

Шта има он од тога ако сам ја недоступан?

Увешћу акцију дуплог спонзорисања!

А онда и разна друга награђивања.

Ако ми се ни тада нико не јави са жељом да му треба спонзор, бићу спреман да сам себе спонзоришем.

Нећу дозволити да ми уведе стечајни поступак и ликвидацију.

Спонзор мора да постоји.

ПРИЧАМ ТИ ПРИЧУ Ошишани јеж, Београд, 2013.

Ковачевић („...Већ својим првим рукописом, који сам имао прилике да препоручим за штампу, Перница Јокић је с неочекиване стране бануо у наш књижевни живот...“) и Радивоје Бојичић („...Ако ме неко буде питао како су ми се свиделе приче Пернице Јокића, ја ћу му у орк рећи да сам их читао са великим задовољством...“). Поред тога што добро пише, Јокић је и добар илустратор па је своју књигу обогатио и на тај начин. Перница Јокић је до сада објавио двије књиге афоризама, двије драме и роман у балани. Из Јокићеве најновије књиге, као приказа, одабрали смо за нас наслов „Градски каубој и два Индијанца“.

ГРАДСКИ КАУБОЈ И ДВА ИНДИЈАНЦА

Нико не зна одакле су се створили.

Један од двојице Индијанаца се и раније ту нешто мувао, али није био толико упадљив. Углавном је, са обилжике живинарске фарме, откупљивао пера за своју индијанску калу, а кажу да је њима често знао да шара зидове пелине, што су касније археолози протумачили као претечу зидних новина, а самим тим и новинарства.

Овај тихи Индијанац непрестано је пушио своју дулу мира, одакле долази и његово име. У преводу са индијанског оно значи Облак Дима.

Други Индијанац ником није био познат, или је на раменима носио нечију туђу главу неколико бројева већу. Био је задригао и изгледао као да је управо прогутао вола или какав други једногодишњи улов. Ко зна колико је гладних могло да се засити

само једним његовим оброком. Ни са ким ништа није волио да дијели. Био је познат и као сеоски Индијанац који до тада није силазио у град.

Најзанимљивији лик од њих тројице је, свакако, Каубој. За разлику од Индијанаца, логично, он се другом неком молио богу. У њему није било ни крвно зрнце индијанске крви, што му је давало реалну шансу да буде изабран за шерифа.

Прије него се дочепао ништоља, кажу да је био толико непознат да је у сред бијела дана могао прошетати околним а да га нико не примјети. Имао је неку своју рупу у којој је вијек проводио, на уштрб мишева које је отуда најурио.

Једног дана сунце је мало окасило, створила се помрчина као пред олују, сијевнуло је неколико пута и све се промијенило. Мјештани су се нашли као у неком паралелном свијету. У њихово мјесто дошли су шоткуд Каубој и та два Индијанца. Све се муњевито десило као у неком кошмарном сну. Ником није било јасно ко их је довео у град и како то да је баш овај непознати Каубој изабран за шерифа? Још чудније, откуд Индијанци да му буду помоћници.

И док се народ чудно, ови, не само да су постајали главни, већ све главнији и главнији. У почетку су били толико смијешни да је народ усхићено коментарисао како се одавно није боље забављао. Каубој је био прави шерет. Заиста. Све што би рекао изазвало би смијех у народу. Заиста. А при том и Каубој и оба Индијанца били су мркви озбиљни.

„Какви глумци“, одушевљавао се народ, „баш добро што су међу нама. Имаћемо бесплатну забаву за цио живот“.

Али Каубој и два Индијанца

уопште се нијесу шалили. Они, заправо, нијесу ни знали за шалу. Кад је то народ коначно схватио, било је касно.

Њих је, наиме, послао Велики Поглавина да од нашег малог земљишта направе велику пустињу, а наред ње – град. Град који ће касније бити познат као Тексас.

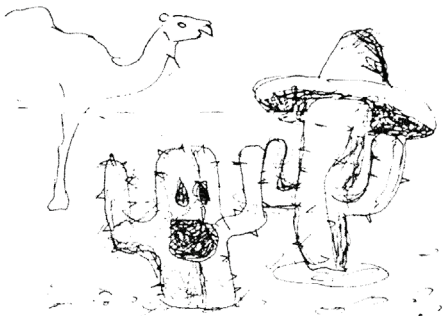
Каубој и два Индијанца су посао схватили озбиљно па су већ истог дана почели са изградњом пустиње. За довлачење пијеска прво је требало обезбиједити пруту и завојлазницу око мјеста гдје ће се подићи град.

Велики Поглавина, увијек спреман за обрачу код О.К. корала, био је задовољан њиховим ентузијазмом, пружао им је пуцу подршку и штитио их од свих који би, евентуално, хтјели нешто друго.

Каубој и два Индијанца имали су трновит пут и није им било лако да дођу до пустиње какава се од њих тражила. За овај посао морали су да ангажују велики број нетомишљеника, нарочито каубоја и Индијанаца из својих племена. Њих су одмах поставили на свим важним рачевима одакле могу да надгледају развој пустиње. Па чак и да учествују у томе својом манговитиошћу. Нема стазе, бунара, пашака, колибе, нити једног квадратног центиметра земље гдје се нијесу могли створити услови за прављење пустиње. Одмах се кренуло свом силом.

наставка на страни 24.

Ангажована је и приватна механизација, све кочије, рала и волови. Да би пустиња заиста била пустиња, много шта је требало заравнати, да не кажемо, сравнити са земљом. Али уз једну несебичну жртву, уз једну одлучност, у првом реду Каубоја и два Индијанца, затим њихових перјаница, као и све више надлазеће радне снаге из њихових племена (Сијукса и осталих Апача), посао око стварања пустиње ни у једном тренутку није доведен у питање. Пустиња је била на дохват руке. Свуда се могло препознати њено рађање.

Велики Поглавница је често обилазио радове, нарочито када је требало пресејети вршцу за затварање многобројних устјешних фарми, ранчева и ерела. Јер је тај посао дуго већ био превазиђен. Пустиња је била будућност овога краја. Таква прилика се није смјела пропустити. Оне који су мислили да све то сањају.

нијесу ни будили. Не веде они кад се неко буди. Да се сања – може. А од сањара им помоћ никад није ни требала. Били су сигурни у свој катар, а нарочито у своју властиту интелегенцију.

Ником другом не би пошло за руком да тако брзо и свуда око себе направи пустињу. Они су као створени за такве послове. Рекламно панови и билборди уркивали су се да прикажу њихове подвиге. Као и чувена табла на уласку у градски атар која се поносом истиче: „На обронцима плодних пашњака никла је модерна пустиња“.

Тексас се из испела виноу у небо. Посеједује сва три објекта потребна за један

град. Ту је шерифова канцеларија, банка и салун Тегла. И Каубоју и двојни Индијанац град се из прве допао. Њихова слика и прилика. Својих руку дјело.

Као признање за допринос у пустошењу средине, сеоском Индијанцу је у центру Тексаса подигнут нови шатор, док је за

постојећи шатор, подигнут још један, трокрилни, са изгледом чардака ни на небу ни на земљи. Чудна и смијешна грађевина на овоме свијету.

Каубоју је било најтеже. Толико је имао конака да често не би знао у којем је запојио и поред које жене, јер је и у том погледу био кул. Прави ласа. Клерк Гебл међу каубојима. У оптицају су, углавном, биле двије скво. Старија Шејла и много млађа Шила. Шила је била опасна џура због чега је ситна каубојштина дрхтала под њом док чисти и одржава тексашке коњушнице које су биле под њеном контролом.

Иако добри пријатељи и

сарадници, знало се ко је шериф, а ко Индијанци. Каубој је држао све узде у својим рукама, а ови су га поштовали до опчињености. Морали су за сваку ситуацију да га питају, а овај им је одобравао тек сваку стоту могоу. Када је требало да шмркну нос, питали су за одобрење – већ да знају, то нијесу смјели.

У таквом амбијенту, мало по мало, Каубој је завладао цијелом пустињом, а не само градом Тексасом који је већ увелико постао његов приватни посјед. Каубој је у град довлачио пекључиво људство са своје фарме; регрутовао га у послушне каубоје, давао му ту и тамо покојег коња, а упошљавао га негде на пробијању локалних пруга или код себе у шерифовском офису. Сви су радили. Најприје код њега, а онда за њега. Тако је имао материјала и могућности да свој посјед сваком даном увећава.

Гледано са историјског становишта, у Тексасу се из феудалног на пречац прешло у модерно робовласничко доба.

Каубој и два Индијанца наставили су да јашу. Као по обичају, на нивоу лука и стријеле. Чврсто вјерујући да их више ни рођене мајке не памте као обичне преријске гониче стоке.

По свој прилици, са њима ће нам пуно требати да стигнемо тамо гдје смо били прије стотину година.

У стара добра времена.

Због незавидне финансијске ситуације у породици, решили смо да овог лета не идемо на море.

Уместо тога, купили смо базен.

Жена је хтела слану воду, син разноврсно дно одакле би могао да изрони шкољку или жежа, а кћерка је хтела обалу за сунчање.

Врећом соли, прегршћу плодова мора и трактором песка, успео сам свима да испуним жељу.

Затим су ту никли сунцобрани и лежалке, поред њих кантице и лопатике, а мало даље замрзивач са сладоледом и лекара са парчетом пиле.

Ускоро се у дворишту нашла и палма, и обала, и пучина.

Базен је био комотан да у њему сместим неколико стена, два-три чамца, више глисера, брод који се губи у даљини и сунце на заласку.

Најтеже је било доћи до ајкуле. А онда је требало мислити на безбедност купача, па сам плутајућим кеглама и каналом обележио докле је купање дозвољено.

Да плажа не би имала недостатака, потрудио сам се да посвуда распршим већу количину комараца.

Кратко смо породично уживали на сопственом мору, а онда су почели да пристижу туристи. Најпре домаћи, а затим и страни.

Убрзо се јавио проблем недостатка

смештајних капацитета, али то ћемо већ наредне туристичке сезоне решити подизањем једног мањег хотела. А можда и два већа, за сваки случај.

Данас имамо ланац мора у свету. Наш морски парк броји на стотине плажа, разуђених у безброј градова, које смо саградили о свом трошку и на свом земљишту.

Ето... А све је почело дувањем обичног дечјег базена у кућном дворишту.

Предлажемо свим незапосленима – који хоће да покрену свој бизнис – да пођу нашим стопама. Нису неке паре, али може да се живи.

И што је најважније, куд год пођеш – на своје море дођеш!

Перица ЈОКИЋ

Чим сам постао министар у Министарству за лоше односе са грађанима, закључио сам да морам да се што више дистанцирам од грађана:

– Потрудићу се да ни са ким не контактирам.

– Избегаваћу познанике.

– Замрзнућу пријатељства, а са родбином ћу да пређем на „ви“.

– Делићу визит-карте са давно промењеном адресом.

– Даваћу телефонске бројеве који нису у функцији.

– У крајњем случају, даћу и онај на који се могу добити поузданије информације о мени: „корисник је тренутно ван домета“.

– За примање грађана, предвидећу термине када нисам ту.

– Запослићу секретарицу која најлепше уме да каже: „Министар је одсутан“.

– Разноразним захтевима не само да нећу да удовољавам, већ нећу ни да одговарам на њих. А нећу ни да их читам.

– Бићу транспарентно невидљив и недоступан 24 сата дневно.

– У потпуности ћу се владати сходно називу свог министарства.

Последња вест:

Од увођења овог Министарства се одустало јер, у поређењу са постојећима, не даје ништа ново. Као ни министар.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 6.9.2013.

Хумореска

ВЕОМА ДОСАДНО МЕСТО

Купим најновији дневни лист и, као по обичају, најпре посегнем ка црној хроници, кад тамо – ње нема!

Окрећем страницу напред, страницу назад – ништа.

Детаљно прелистам комплетне новине.

Ни трага од црне хронике.

У тренутку помислим оно најгоре: сигурно се ништа „црно“ није десило, па је рубрика изостала.

Разочаран, прелазим на политичку страну. Тамо ме дочекује још већи неред: све сложено као под конач! Никаких афера, никаквих проневера, нема злоупотреба, насиља...

Кад сам видео да ни из Скупштине нема никаквих пикантерија, почнем озбиљно да бринем: какве су ово новине?

Грозничаво тражим вести из економије, а оно... Нема незапослених, уредна примања, валута стабилна...

Долазим до спортске стране: наши шампиони у овоме, шампиони у ономе. Поготово

фудбалери, нижу успех за успехом.

Био би ово добар хумористички часопис, помислим, али он то уопште није.

Читам временску прогнозу: сунчано и неубичајено топло за ово доба године.

А напољу ужасно хладно и пада снег!

Упоредјујем датуме на календару и у новинама.

Нажалост, датуми се поклапају.

Разгледам странице са читуљама. Све непозната лица. Добро је, констатујем с олакшањем, мене нема.

Наједном ме облива хладан зној: ако је све до сада било погрешно и супротно, значи ли то што ме нема у читуљама да...

Нисам успео да завршим своју опсервацију, кад ме околина на нешто подсети: па ја сам то у Рају! У неком рајском врту, прелиставам рајску дневну штампу. А у њој све у најбољем реду: скоцкано и сладуњаво до претеривања.

Рај као Рај.

Неко веома досадно место за Балканца.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 1.11.2013.

**КАД ЋЕ ВЕЋ НЕКА КАТАСТРОФА У СВЕТУ?
ЗАБОРАВИЋЕМО ДА СЕ РАДУЈЕМО.**

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 19.11.2013.

БУЈНА ПЛАВУША У БИЈЕЛОМ МАНТИЛУ

Prije nego pođe psihijatru, pacijent je sam htio da ispita da li je lud ili ne.

Izašao je ispred zgrade i svi su ga čudno gledali.

Onda je ušao u zgradu.

Koračajući hodnicima i tu su ga čudno gledali.

Zatim je ušao u kancelariju.

„Doktoro“, obratila mu se bujna plavuša u bijelom mantilu. „Je li vam dobro?“, pitala ga je.

„Ali ja nijesam doktor“, uzvratilo je potencijalni pacijent.

„Nijesam ni ja bujna plavuša u

bijelom mantilu“, odgovara mu bujna plavuša u bijelom mantilu.

Dok su mu navlačili ludačku košulju, potencijalni, sada već prilično zreli pacijent, samo je mogao da zaključi da je možda on bivši psihijatar ove ustanove, da je ženskog pola i da je, zapravo, on ta bujna plavuša u bijelom mantilu, što se jasno odražavalo u ogledalu s kojim je do maločas razgovarao. Ili razgovarala, više nije bio pametan, odnosno pametna.

Perica Jokić

Пензионер, децембар 2013.

Хумореска

МОЈ КРИТИЧАР

Драгољуб је критичар који је истрошио највише хемијских оловака, писаћих машина и рачунара. Он је до дана данашњег успео да напише тону и по текста о мени.

Ја песму на две странице, он стиховану критику на четири странице.

Ја причу, он о мојој причи две приче.

Ја роман на 200 страна, он га сасече на 400 страна.

Никако да га претекнем.

Не вреди да пишем ни роман у наставцима. Он би о сваком наставку написао најмање два наставка.

У почетку нисам обраћао пажњу на њега, али постао је незаобилазан.

Нарочито откад се нашао на врхунцу славе.

Потребна му је још једна критика да би освојио награду за животно дело.

А награду додељује нико други до – мој издавач!

Баш сам нешто тих дана окачио писање о клин, кад ме посети мој критичар.

– Аман, помагај! – каже. – Треба ми још 150 страница текста!

Нисам знао да се за неку награду странице броје, мислио сам да се читају...

Требало је да напишем дело које ће имати половину страница потребних за његову критику (читај: награду).

Није вредело никакво објашњење да сам оставио писање. Сам се

попео и са клина скинуо моју окачену оловку.

– Није битно о чему ћеш да пишеш, само напиши тих 75 страница!

Да, он ће ионако дело дочекати на нож и сецкати га са задовољством на дупло више простора.

И поред свега, дао сам чврсто обећање да ћу му изаћи у сусрет.

Није то било нешто најбоље што сам написао, али сам први пут свом критичару залушио уста.

Био је бесан. Редовно је о мојим делима опширно износио све најгоре и није могао себе да замисли да нешто похвали.

А ја сам за главног јунака романа узео управо њега, и о њему писао све најбоље.

Није написао критику.

Остао је без награде.

Перица ЈОКИЋ

Разбрига, 6.12. 2013.

ЕТНО МОРЕ

Због незавидне финансијске ситуације у породици, решили смо да овог лета не идемо на море. Уместо тога купили смо базен. Жена је хтела слану воду, син разноврсно дно одакле би могао да изрони шкољку, јежа или нешто слично, а кћерка обалу за сунчање. Врећом соли, прегрштом плодова мора и трактором песка успео сам свима да испуним жељу. Затим су ту никли сунцобрани и лежалке, поред њих кантице и лопатице, а мало даље замрзивач са сладоледом и пекара са парчетом пице. Ускоро се у дворишту нашли и палма, и обала, и пучина. Базен је био комотан да у њему сместим неколико стена, два-три чамца, више глисера, брод који се губи у даљини и сунце на заласку. Најтеже је било доћи до ајкуле. А онда је требало мислити на безбедност купача па сам плутајућим кеглама и канапом

обележио докле је купање дозвољено. Иза је вребала ајкула, баш како треба.

Да плажа не би имала ману потрудио сам се да посвуда распршим већу количину комараца.

Свега неколико дана смо породично уживали на сопственом мору, а онда су почели да пристижу туристи. Најпре домаћи, а затим и страни.

Убрзо се јавио проблем недостатка смештајних капацитета, али то ћемо већ наредне туристичке сезоне решити подизањем једног мањег хотела. А можда и два већа, за сваки случај.

Ето... А све је почело дувањем обичног дечјег базена у кућном дворишту.

Предлажемо свим незапосленима - који хоће да створе свој бизнис - да крену нашим стопама. Нису неке паре, али може да се живи. И што је најважније, куд год поћеш, на своје море доћеш.

Перица Јокић

Вечерње новости, 16.2.2014.

САТИРИЧНА ПРИЧА

У МОМ граду ће у мојој организацији бити одржан Мој први фестивал мојих сатиричних прича.

Учествујем: 1. Ја 2. Па Ја 3. И само Ја.

Иста тројка је и у жирију за награде једном од Ја.

Пре тога биће уприличен округли сто на тему: "Ја у сатири, сатира у мени", а говориће нико други до Ја.

Очекујем да ће се фестивал омасовити и да ће ме следеће године бити много више.

Самим тим, побраћу и више награда које ћу са задовољством уручити и себи и мени.

Перица Јокић

Вечерње новости, 18.5.2014.

* Ако сте ријешили да се убијете, гледајте да то не остави неке последице на вас.

* Не трошите новац на глупости. Оне ће такве остати и последице ваше куповине.

* Не брините ни о чему. Све може и без вас да пропадне.

* Ако ухватите себе на некој изложби слика, провјерите какво је вријеме. Могуће је да сте се само склонили од кише.

* Свеједно је у који градски превоз уђете. Сваки иде тамо гдје је и пошао.

* Путовање аутобусом је дуже што сте више удаљени од возача.

* Ако не постоји начин да се нека машина поправи, могуће је да она другачије не функционише.

* Бирајте друштво. Немојте свако да искварите.

* Возови који касне требало би да имају респекта бар према онима што чекају да се баце под њих.

Пензионер, април 2014.

**НАШАО САМ ИЗЛАЗ ИЗ ЛАВИРИНТА.
ГДЕ САМ САДА?
Перица ЈОКИЋ**

Енигматика, 3.6.2014.

ПРИЧИЦА

ПОБЕДНИК

У мом граду ће, у мојој организацији, бити одржан мој први фестивал мојих сатиричних прича.

Учествују:

1. Ја.

2. Ја.

3. И само ја.

Иста тројка је и у жирију за доделу награда једном од ја.

Пре тога, биће одржан округли сто на тему „Ја у сатири, сатира у мени“, а говориће нико други него ја.

Очекујем да ће се фестивал брзо омасовити и да ће ме већ следећи пут бити много више. Самим тим, освојићу и више награда које ћу, с посебним задовољством, уручити и себи и мени.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 6.6.2014.

ПРИЧИЦА

КРОКОДИЛИ И ЗУБАРИ

Зубари се највише одушеве кад им на преглед дођу крокодили. Крокодил зна добро да отвори уста, и доктор нема проблема да с инструментима уђе унутра и обавља свој зубарски посао. Једина незгода у раду с крокодилима је повећана смртност зубара. Што се крокодила тиче, они су углавном задовољни.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 1.7.2014.

ТЕРАСА

Кад сам први пут пао са терасе десило се то прије него што ћу се три године касније родити. Затим сам, излазећи на терасу, редовно падао.

Већ као старији схватио сам да тераса уопште не постоји, иако су остављена врата за њу.

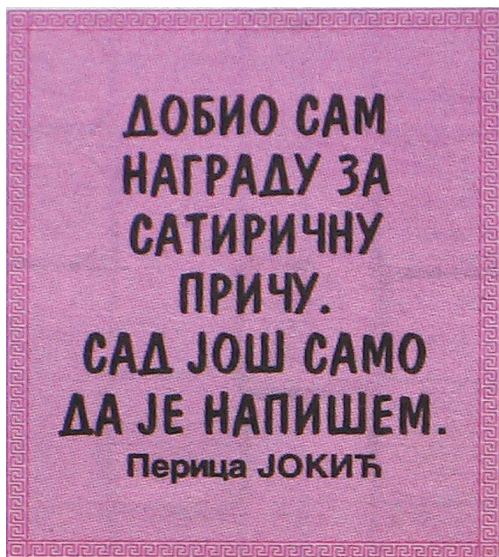
Кад сам укапцрао да се све то дешава на петнаестом спрату, помислио сам да сам лако могао и да страдам.

Не знам шта сам затим предузео: да ли сам избетонирао терасу или сам забетонирао врата. Или сам поломио врат, што ме уопште не би изненадило с обзиром на то да сада знам о којој висини је ријеч.

Перица Јокић

Јеж, лето 2014.

Разбигра, 4.7.2014.

Енигматика, 15.7.2014.

НЕ ГУБИМ ДРАГОЦЕНО ВРЕМЕ. ПРОЂЕРДАМ СВАКУ СЕКУНДУ.
Перица ЈОКИЋ

ЛЕТЊЕ ПРИЧИЦЕ

РИБЕ СА ГРАНА

Једном је мој пријатељ Нова два сата ловио рибу. Сваки пут кад би забацио, штап би му се истргао из руке и забио у међу остале тополе у парку с друге стране језера. Следеће године, кад је остао без последњег штапа за пецање, сплавом је прешао језеро како би сакупио све одлетеле штапове. Имао је шта да види: свуда по гранана висиле су рибе, а штапови су мирно трзали.

РАСЕЈАНИ ПРОФЕСОР

Професор Чађа је у велики трговински центар ушао приликом једне школске екскурзије. Ученици су обилазили знаменитости Париза, када је професору понестало цигарета. Јавио се водичу да ће на трен скокнути до најближе радње и да се одмах враћа. То је потрајало 35 година. И још траје...

Професор је од тада испушио тону цигарета, али за излазом из трговинског центра још трага. Поражавајућа је чињеница да он уопште није ни заборачио у поменути центар. Стаклена врата, која се врте за 360 степени, само су га уредно окренула и поново испоручила напоље. Не знајући за овај систем, професор је остатак живота провео у лутању светом, убеђен да се налази у трговинском центру одакле никако да се ишчупа.

Најжалије му је ученика, што ће га чекати толико дуго.

ПРОНАЛАЗАЧ

Мане је радио као ноћни чувар и годинама је маштао да постане проналазач. То му је, с друге стране, помогло да не заспи на послу. Сву ноћ су га мориле мисли шта би то могао да открије. Вративши се једном кући раније него обично, јер му сат не беше тачан, није ни слутио да га је то судбина проналазача терала.

Било је довољно да отвори ормар и – „еурека!“. Пронашао је љубавника своје жене.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 1.8.2014.

ЈОК IS ME

Ја сам метеоролог. Моје време тек долази.

Не бојим се да ћу умрети млад. Стар сам ја да бих се плашио.

Упознао сам неке значајне људе. Била им је част.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 26.8.2014.

РИБЕ СА ГРАНА

Једном је мој пријатељ Ново два сата ловио рибу. Сваки пут када би забацио, штап би му се истргао из руке и побоо међу остале тополе у парку с друге стране језера.

Сљедеће године, када је остао без последњег штапа за пецање, сплавом је прешао језеро да би сакупио све одлетјеле штапове.

И да видиш, свуда по гранама висиле су рибе, а штапови су мирно трзали.

ЈАБУКА ОТРОВАЛА ПИТОНА

Све је могло да буде и горе, али тога дана, једноставно, није био његов дан.

Пар сати покушавао је да се извуче из трбуха огромног питона. Могао је у неколико потеза то да уради, али није хтио да повриједи ову ријетку врсту која је, уз то, и законом заштићена.

Имао је код себе перорез којим је намјеравао да ољушти црвену јабуку и поједе је у сласт, онако без коре, кад – ћап. Изненада се нађе у тијелу питона!

Морао је да одложи посао са јабуком за касније, а сада му је ваљало мислити како да изађе вани, јер је вријеме за шетњу баш било лијепо.

И онда се десило чудо: јабука је била отровна, питон је страдао, а Адам се некако искобељао.

КОЛАЧИ

Навикавање на чоколаду и колаче му је ишло врло тешко. Чоколаду је и некако разумио јер је са ње најприје требало скинути папир и алуминијумску фолију, али колачи су му били нејасни.

Сигурно га је мучило шта се код њих једе, а шта баца. Истражујући, колаче је ситнио на мрвице и мијесио, па када не би дошао до коштице силно би се уплашио. Није знао гдје оне завршавају, јер их сам очигледно није гутао. Па се десило да од добијене смјесе прави чоколаду и тако, у том облику, једе колаче.

ЛАНКО ФОТОСИ

Дешавало се да зими снијег напада и преко кровова кућа. И док би димњаци пушили, могло је да се наслуди да у домаћинству има живих. Када би снијег и димњаке затрпао, све би било бијело и равно, али овај величанствени приказ мало ко је могао да види.

Једино пијанци који се касно враћају кући с тим што би и они негдје на путу били завијани и, опет, ништа.

Можемо само за замишљамо како то изгледа. Или да разматрамо снимке са сателита: све саме бијеле површине преко цијеле фотографије.

Нешто, заиста, величанствено.

Јеж, 2.9. 2014.

ПРИЧИЦА

НА ШТЕТУ

Родио се. На штету девет месеци.
Одвели га у вртић. На штету друге деце.
Завршио факултет. На штету науке.
Запослио се у фабрици. На штету
бодовања.
Постао директор. На штету колектива.
Изабран за посланика. На штету
странке.
Постао председник. На штету државе.
Завио нас у црно. На штету белог.
Али, он има савршен алиби.
Кад умре, показаће свету
да није баш све радио
на туђу штету.

Перица ЈОКИЋ

Разбигра, 5.9.2014.

ПРИЧИЦА

ПОТПИС

Лако је њима да победе на конкурс за сатиричну причу! Од њих се само тражи да не забораве да се потпишу. Све друго им је опроштено. А што ја напишем, то је равно чуду над чудима. Све је под конач оригинално, фасцинантно, генијално... Речју, нечувено.

Чланови жирија се отимају око моје приче. Свима је част да је прогласе најбољом. А онда цврц – ништа од награде!

Увек се преварим и ставим свој потпис.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 3.10.2014.

ПРИЧИЦА

ОПРАВДАНА ТУЧА

Било је неминовно да ће доћи до туче.

С посебним усхићењем, Бригита, њен дечко Каљо и моји ортаци Иџо и Ђип причали су ми о тој срамоти – да нико не прискочи да их развади.

А њих двојица су се својски млатили, до пуцања вилица и липтања крви. Неки тип је, кажу, покушавао да стане између њих. Али на кратко, јер би се ови поново укрстили као два јарца на климавом брвну.

Да се ствар не би ширила, примећује Иџо, били су ограђени конопцима, а Ђипу није промакла лепотица у екстремно врелим врућим панталоницама, која је баш ту нашла да учи алгебру, и то само бројеве 1, 2 и 3.

Наравно да је морало да дође до туче, помислих. То је уобичајена ствар на једном бокс-мечу.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 4.11.2014.

Волим своју отаџбину. Али, понекад
бих нешто и јео.

Перица Јокић

Разбибрига, 7.11.2014.

ОКРЕТИ

Нећемо се окретати према
свету. Окренућемо се неком
другом.

Психијатар делује на мене.
Сад и сам видим да сам луд.

За нас нема безизлазне
ситуације. Погрешан пут нам
је увек на располагању.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 2.12.2014.

Причица

ЖУТА КУЋА

Живим у жутој кући, у некој улици без имена и броја. Не знам у ком делу града, а град ми је посебно непознат. За матичну државу никад нисам чуо, само знам да не припада ниједном континенту, мада је ту, некако, поред сваког од њих.

Када се гледа с неке друге планете, има се осећај да ми је кућа и од земље прилично удаљена.

Не знам зашто вам све ово причам, кад ни сам не постојим. А ни ви, којих уопште нема. Мора да се нешто десило.

Важно је да остао забележен траг о овом случају. Неко ће већ разбијати главу о чему се ради.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 5.12.2014.

ПРИЧИЦА

ПРЕДИЗБОРНА КАМПАЊА

Кампања једне странке била је сурово реална. На њој није било никаквих обећања, а грађанима се нудила само беда и још већи очај, смањење плата и пензија и укидање радних места. Проблем је што је поменута кампања одржана после избора, на којима је ова странка победила. Јер, сви термини пре избора били су заузети.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 16.12.2014.

ПРИЧИЦА

МАЛИ МРАВ

Ко зна какве је све планове за тај дан имао један мали мрав, али је неславно завршио под ципелом трогодишњег Ђолета. Ђоле је уживао да уз снажан и одсечан корак, од овог инсекта прави флеке по асфалту.

Његова мајка Ајша с носталгијом се сећа познате песме убеђена да, док је Ђолета, ниједан мрав, нажалост, више неће залутати у њене груди.

У овом случају, не би помогле ни највеће песничке слободе.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 30.12.2014.

НАДЕЖДА, РЕВОЛУЦИЈА, МИР

Холокауст седмог разреда сам некако преживио, а седам година касније нашао сам се пред сопственим историјским ДА или НЕ.

И ја сам одлучио.

У седмом разреду сам неочекивано постао експерт за руски језик и историју.

Постојао је сасвим оправдан разлог мог занимања и за један и за други предмет.

Далеко љепши везан је за љубав према руском језику.

Тек свршена и савршена професорица овог предмета нашла је да приправнички одради баш у мојој школи.

Имала је 23 године и све оно за чиме су нормални дјечаци жуђели. Звала се скоро као и једна совјетска ријека. Онако пожељна, са свим таласима и вировима, остајући досједна свом имену, остављала нас је без даха, а нешто касније оставила је многе и на полагање.

Мене је, вјероватно, с разлогом издвојила и водала на такмичења из руског. Ја сам, за дивно чудо, свуда блистао. Видно ме је завољела, а мени је било непријатно.

С друге стране, што се историје тиче, ту сам експерт морао да будем. Ако је оно из руског било из љубави, ово са историјом је било скроз дијаметрално. Просто, историју нам је предавао сам Хитлер, звани Хића. Говорило се да је извршењу самоубиства био негдје жив, а ми смо, ето, знали и гдје. Имао је чак и Хитлерове брчиће. Све се уклапало. Пријетио је да ће јединицаше повјешати, а остале, за сваки случај, стрпати у логор како бисмо у осмом били бољи.

Још тада сам се, посредством размјене адреса из неког ђачког листа, дописивао са Надеждом, правом правцацом Рускињом, из Лењинграда.

За професора историје ово моје дјеловање морало је да буде у строгој илегалу, за разлику од професиорске руског која ме је у томе потпуно подржавала и некако ми се због тога још више приближила.

Премро сам од страха када смо код Хиће дошли на 1948-му, а нарочито када сам изабран да представљам школу на такмичењу „Тито, револуција, мир“.

Већ сам знао да ми нема друге и да ћу пред одлазак на Голи оток морати да признам да сам крив.

Свако моје писмо адресирано на Русију завршавало се ријечима *И тебја љубљу*.

Додуше, ово се више односило на Надежду, али она је Рускиња. За помамане је метафора била више него јасна.

А ја сам Надежду толико волио да бих цијело црногорско приморје без говора дао за њу. Онако вежна, плаве косе и очију, ни издалека ми није дјеловала злокобно да бих морао да је се одрекнем. Као резултат наше конспирације, још више смо учврстили Информбиро.

И све би било у реду да наш Хића није био залуђен у моју драгу професорицу руског. Она је о мени и Надежди знала тамо толико да сачини два дебела досијеа. Хића би био у стању да је мучи док све не призна, односно напише, а тек онда би јој пружио сатисфакцион, што је ова од њега већ почела серијски да добија.

Из безбедносних разлога било је пожељно да се пребаћим у другу школу. А до матуре промијенио сам и све остале школе на простору своје општине, само да бих загуроу сваки траг.

Са Надеждом сам се дописивао и у војсци, гдје је тек изазван прави скандал. Официр за безбједност је

заплијенио једно моје писмо које сам намјеравао да отпремим за Русију и превео га тако накарадно да сам одмах заглавио у притвор.

Све његне ријечи свијета упућене оној која се воли, читане војним језиком изгледале су, најблаже речено, као позив на рат до истребљења.

Нијесам могао да објасним нашу повезаност са совјетском подморницом С-363 која се баш тих дана насукала у близини шведске поморске базе.

По издржавању казне притвора, чекало ме је ново писмо од Надежде, али и стрјељачки вод пред којим је ад хок требало да будем изведен.

На њено питање из писма да ли желим да наставим подривање темеља Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, пред свима сам морао да изјавим: НЕ!

А њено стварно питање је било да ли желим да се оженим њоме?

За безбједност ту није било разлике.

Тако је велики Совјетски Савез по други пут у својој историји добио негативан одговор.

ЊЕТ!

ЛАВИРИНТ

- Срећа нам је окренула леђа, али то не треба да нас брине. Снаћи ће се она и без нас.
- Нећемо се отворати према свијету. Окренућемо се неком другом.
- Нашао сам излаз из лавиринта. Гдје сам сада?
- Ослонили смо се на сопствене снаге. То је само убрзало нашу пропаст.
- Код нас се ради пуном паром. На ликвидацији фирме.
- Ја сам метеоролог. Моје вријеме тек долази.
- Нећу да изађем на изборе. Могао би неко због мене и да побиједи.
- За нас нема безизлазне ситуације. Погрешан пут нам је увијек на располагању.
- Када ће већ нека катастрофа у свијету? Заборавићемо да се радујемо!
- Психијатар дјелује на мене. Сад и сам видим да је луд.
- То што нам дају празна обећања не треба да чуди. Какве глава, таква обећања.
- Код нас су велике социјалне разлике. Док једни умиру од глади, други једу говна.

Јеж, 5.1.2015.

Мини прича
ДОМАЋА АЖДАЈА

Десетак хијена, слон и два тигра, пристали су да у дивљини, уз минималну надокнаду, испрепадају човека.

После првог дана било им је јасно да то неће бити лако. Неколико дана касније су одустали, увидевши да је инкриминисано лице веома отпорно на страх од дивљачи.

Већ годинама је у браку.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 10.2.2015.

СВЕ ЗА ЉУБАВ

Договорили су се да се нађу код фонтане у пола једанаест. Мита је дошао на време, а Селена му је јавила да мало касни.

Убрзо, двадесет година касније, Мита примећује Селену како му иде у сусрет. „Време је било!“, узвикује Мита и поклања јој пластични цвет, који упркос толиким годинама, за дивно чудо, још није увенуо.

– Ти ниси Селена?

– Не, мама ми је рекла где ћу вас наћи!

– Мени је јавила да ће мало да касни...

– Није јој каснила, јер да јесте, не бих се ја родила!

На ове речи, Мита се скамени: зар је толико прошло, а само је хтео да искористи паузу за доручак?

Сад га брине и да ли је гладан.

Перица ЈОКИЋ

МИНИ ПРИЧА

ДИГИТРОН

Исак је био врло лош математичар. Без дигитрона ни два и два није умео да сабере. Школу је некако завршио, а онда се бацио на приватни бизнис.

Данас му ни дигитрон не помаже. Не зна колико има пара.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 10.3.2015.

ПРИЧИЦА

ОСМИ ДАН У НЕДЕЉИ

Председник општине ме је позвао на кафу. Чак је на томе инсистирао. Одлучио сам да га већ сутрадан посетим. Није био ту.

Понедељком има колегијум, објаснили су ми у његовом кабинету. Уторком и средом је на путу, четвртком прима странке, а петком је, кажу, општа лудница.

Саветовали су ме да дођем неки други дан, али да то не буду субота или недеља.

Јесте да се понаша као Бог, али нисам знао да је успео да створи и осми дан у седмици.

Кад боље размислим, срећа је што не пијем кафу.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 24.3.2015.

ПЕРИЦИНИ ЗАКОНИ

Животиње које су законом заштићене немају појма о томе. * Ако неће, подмажи. * Ако сте довољно дуго међу стоком и сами ћете почети да пасете траву. * Нетачни резултати су почети да се јављају с појавом математике. * За дангубљење је сувишан сваки минут. * Неред не може да се наруши.

РАСИЈАНИ ПРОФЕСОР

Професор Чађо је у тај трговински центар ушао приликом једне школске екскурзије.

Ученици су обилазили знаменитости Париза када је професору понестало цигарета. Јавно се водичу да ће на трен скокнути до најближе радње и одмах се враћа.

То је, затим, потрајало 35 година. И још траје.

Професор је од тада испушио тону цигарета, али за излазом из Трговинског центра још трага.

Поражавајућа је чињеница да он уопште није ни закорачио у поменути центар. Стаклена врата која се врте за 360 степени само су га уредно окренула и поново испоручила вани.

Не знајући за ову направу, професор је остатак живота провео у лутању свијетом убијен да се налази у Трговинском центру одакле никако да се ишчупа.

Најкалије му је ученика што ће га чекати тако дуго.

ЕПИДЕМИЈА ЛУДИЛА

„Гледајући из мог угла“, каже лудак генијалцу, „ти си једна најобичнија будала“.

„А гледајући из мог угла“, каже њему генијалац, „ти си само један лудак.“

А онда их је обојицу проучавао психијатар.

И како ови нијесу одустајали од својих тврдњи, психијатар је озбиљно помислио да њих двојица можда желе од њега да направе будалу, а да се они, касније, мирно извуку.

ДИГИТРОН НЕ ПОМАЖЕ ДВАПУТ

Исак је био веома лош математичар. Без дигитрона ни два и два није знао да сабере. Школу је некако завршио, а онда се бацио на приватни бизнис.

Данас му ни дигитрон не помаже.

Не зна колико има новца.

АЛБИНА ИЗ ЕВРОПА ПУТА

Ни једна дјевојка није знала да прође градом као Албина. Под њеним штиклама улица је сама промицала као покретна трака каквог површинског копа.

Поштарни су негодовали због тога јер би се бројеви на адресама само комешали. Али су агенти из Европа пута задовољно трљали дланове врбујући је да ради за њих.

Трошкови фирме су сведени на минимум.

И да не повјерујеш, ни ваљак ни остале машине нијесу морали да се помјерају док би површина за асфалтирање сама пролазила испод њих подстакнута Албинином дефливањем.

Иза би настајао најфинији пут првога реда.

ВУК И ДВИЈЕ ЦРВЕНКАПЕ

Радећи прековремено вук је једном наишао на двије Црвенкапе.

Једна се запутила баки, а друга ка Скупштини. Заједнички дио пута водило је кроз шуму и он је Црвенкапама био најзанимљивији. Хтјеле су да виде да ли вук, стварно, зна причу о њему и Црвенкапи.

Нијесу дуго чекале на одговор, вук је одмах смазао ону која се упутила баки, што значи да не зна причу до краја.

Друга Црвенкапа га је питала како се одлучио коју ће да поједе, а вук је, уредно подригнувши, елаборирао:

„Бринем о свом здрављу. Све што је безано за Скупштину не могу да сварим.“

У ПОТРАЗИ ЗА ИЗГУБЉЕНОМ ОПШТИНОМ

Био је то као у вријеме слабог протока информација.

У једној забаченој општини, негде на сјеверу државе, умало да ми дају стални посао.

С напором сам успио да га одбијем.

А нудили су ми кознашта од мјеста портира до мјеста секретара општине.

За све сам испуњавао услове.

Али посао сам већ имао.

Градоначелник те мале, али довољно заостале општине, очигледно није пратио телевизију, нити је читао штампу.

Што би ми, иначе, нудно посао ако зна ко сам и чиме се бавим?!

Или је хтио да ми искаже пријатну добродошлицу па ми је умјесто своје супруге понудио нешто више.

Посао!

Посао су од њега сви тражили, вјероватно је мислио да сам и ја код њега тим поводом.

Ко зна како су ме најавили.

Нијесам имао срца да му кажем да сам на послу и да ми, већ, сами разговор с њим иде у радни стаж.

На крају посјете оставио сам му своју визит карту, а он, и не погледавши је, на растанку ми утјешно рече:

- Срећан пут и без бриге. За вас увијек можемо да нађемо неки посао.

Изгледа да нијесам био довољно јасан, али сам, очигледно, оставио лијеп утисак.

Тако је, у својству председника државе, прошла моја прва радна посјета овој малој, али веома изгубљеној општини.

ПАЉЕЊА

Некада су девојке биле природно ватрене, а данас се углавном „пале” на бензин.

Обезбедио је себи прекид ватре.
Бацио је дуван.

Иако сам пустио и браду и бркове,
ништа боље не пишем.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 3.4.2015.

С КАУЧА

Психијатар делује на мене.
Сад и сам видим да је луд.

Скупштина је место где се
не дангуби без везе. За то постоји
дневни ред.

Донео је спас човечанству.
Престао је да брине о њему.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 5.5.2015.

ПРИЧИЦА

ИМА ЛИ ЖИВОТА ПОСЛЕ СМРТИ?

Тек што је умро једног касног поподнева, Добрица се сетио да није искључио телевизор. Зна само да му је даљински управљач остао у руци, спремајући се да потражи канал *Дискавери*, где је требало да почне последња емисија из његовог омиљеног серијала „Има ли живота после смрти?“.

Нажалост, остао је без стручног одговора на то питање, тако да ће до краја своје смрти, само лаички моћи да доноси закључке.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 19.5.2015.

**ИСКОПАЛИ СМО РАТНУ СЕКИРУ. ЈОШ САМО
ДА НАМ УПАДНЕ У МЕД.**

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 16.6.2015.

Перица Уокић

РАДАРСКА КОНТРОЛА

Полицајац је од раног јутра био бијесан. Узалуд је дизао палицу, нико ни да прикочи.

Био је кажњен да седам дана врши радарску контролу на мјесту гдје нема ни друма, а камоли саобраћаја.

И није му било криво што су му дали такву локацију, већ што ће сада, баш у инат, возачи туда јурити још брже.

ПРОСЈАЧКИ БУЏЕТ

Одређени имућни просјак купио је нову јакту. Један други просјак, којем није ишло баш најбоље, ријешило је да уведе клизно радно вријеме.

И један и други су недјељом одлазили на концерт, а петком у оперу остављајући пред вратима своје просјачке шешире.

Што је занимљиво, шешири су и самостално функционисали.

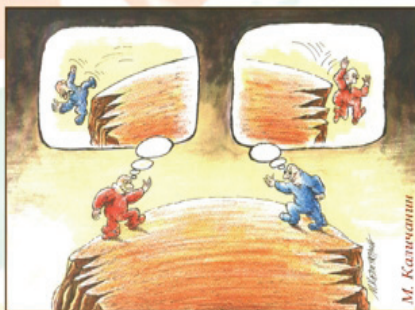
Просјаци немају утицаја на буџет.

СТРУЧЊАК

Гомила људи се окупила око неке ствари. Сатима су је гледали и ћутали.

Први који је хтиса да одустане, случајно ју је додирнуо и рекао „пардон“.

Одмах су га прогласили стручњаком за ту ствар.

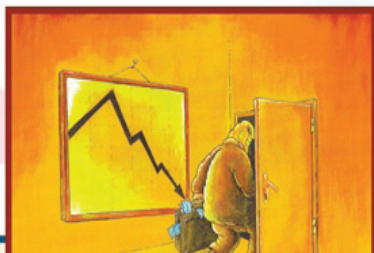
УПЕЦАЈ И ПУСТИ

Све је било у реду док је тај познати криминалац варао, крао и пребијао. Већ кад је убио, полиција и судство су се нашли у небраном грождју.

Не би они, али због јавности је требало нешто предузети.

Стално су му били на трагу, али су добро пазили да га не упецају. Ни слутили нијесу да ће да се преда.

Како би му доскочили, одмах су га пустили. Наравно, позивајући се на правилник. О флај фишингу.

Јеж, 1.7.2015.

Причица

УПРАВНИ ОДБОР

Сходно закону џунгле, да би са неким поделио одговорност за своје поступке, лав је морао да се огради, односно да око себе постави живи зид. Хтео је да се ту одмах нађу: препелица, дивља кокош, јаребица, лисица и зец, или читано с лева: зец, лисица, јаребица, дивља кокош и препелица.

Сад на миру може да хара и пустоши, јер има добру залеђину. Лав ће и даље да доноси одлуке по свом нахођењу, али ће за све да консултује помену-те „птичице”. Уз потпуно одрешене руке да онога ко је против – поједе.

Пародија на управне одборе сасвим је на свом месту.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 3.7.2015.

ПРИЧИЦЕ

РАДАРСКА КОНТРОЛА

Полицајац је од раног јутра био бесан. Узалуд је дизао палицу, нико ни да прикочи. Био је кажњен седам дана да врши радарску контролу, на месту где нема ни друма, а камоли саобраћаја.

И није му било криво што су му дали такву локацију, већ што ће сада, у инат, возачи туда јурити још брже.

КЛИКЕР

Дечак се играо кликерима, кад му један упаде у рупу. Све је покушао да га нађе. Најзад се сетио да измрви планету Земљу и просеје је.

Ускоро је на ситу остао само кликер. Што се земље као инвентара тиче, непажњом дечака водиће се као космичка прашина.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 14.7.2015.

Причица

ДВА МАРКА И НОГА У ГИПСУ

Марко је све добро испланирао. Пошао је с породицом на пикник и сломио ногу. Затим су му ставили гипс. Сутрадан се пробудио раније него обично. Дуго је размишљао како да устане, а да се не повреди. Онда је направио тај одлучујући корак. Али, с његовом ногом је било све у реду.

Имајући у виду да је то веома често име, могуће је и да је неки други Марко планирао пикник са породицом. Сад је важно да сазна шта ће бити с дотичним кад се пробуди.

Још има шанси да је гипс на туђој ноzi.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 7.8.2015.

ЈАБУКА ПРОТИВ ПИТОНА

Све је могло да буде и горе, али то једноставно није био његов дан. Неколико сати је покушавао да се извуче из утробе великог питона. Могао је у неколико потеза то да уради, али није хтео да повреди ову ретку врсту, која је уз то и законом заштићена.

Имао је код себе перорез, којим је намеравао да ољушти црвену јабуку и поједе је у сласт, онако без коре, кад оно – ћап! Изненада се нађе у телу питона. Морао је да одложи посао с јабуком за касније, а сада му је ваљало мислити како да изађе напоље, јер је време за шетњу било баш лепо.

И онда се десило чудо. Јабука је била отровна, питон је страдао, а Адам се некако искобељао.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 11.8.2015.

КАКО САМ НАЈЛАКШЕ ПРЕЖИВИО

Операција ми је заказана за уторак у 7 сати. Због хитности случаја, није било одлагања.

Имао сам недјељу дана за припрему. Она је подразумијевала прибављање комплетних налаза. Од разних ултразвукова, скенера, рендгена, преко лабораторије, до неколико појединачних и једног конзилијумског мишљења. Цирка сто упута, триста резултата!

Ако било шта закасни – одох ја.

И све би било у реду да процедура око вађења појединих (читај: свих) налаза у знатној мјери не прекорачава дан Д. За комплетна испитивања имао сам чак седам дана, а на прве прегледе је требало чекати свега три мјесеца.

Само на овјеравање књижице сам изгубио цијела два дана, јер је тамошњој службеници напукао нокат приликом његовог лакирања, па је

за рехабилитацију узела слободне дане који су јој, свакако, припадали с обзиром на то да се инцидент збио на радном мјесту.

Да се нешто обави преко реда, бога није имало.

И шта сам друго могао, купио сам све потребне скенере, рендгенске апарате, лабораторије... Одмах сам на тим мјестима поставио своје људе и моментално повадио налазе.

У међувремену сам докторирао за доктора, специјализирао за хирурга и сам себе оперисао.

Тачно у уторак у седам.

Бар сам знао како да поступим у сличним ситуацијама (без гурања и беспотребног чекања на ред) кад буде требало платити рачун за телефон или струју. Једноставно, купим пошту и електропривреду!

Јеж, јесен 2015.

ЕПИДЕМИЈА ЛУДИЛА

Перица Јокић

– Гледајући из мог угла, –
каже лудак генијалцу, –
ти си једна најобичнија бу-
дала!

– А гледајући из мог угла, –
каже њему генијалац, –
ти си само један лудак!

А онда их је обојицу
проучавао психијатар. И
како ови нису одустајали од
својих тврдњи, психијатар је
озбиљно помислио да њих
двојица можда желе од њега
да направе будалу,
а да се они, касније, мирно
извуку.

Разбибрига, 4.9.2015.

ПРИЧИЦА

ЛАЈКОВАЧКА ПРУГА

Ходајући лајковачком пругом, Миле није ни слутио колику ће естрадну револуцију да направи. Покушавао је то да понови са ваљевском, косјерићком или бар лазаревачком пругом, али није успео. Неке појаве су заиста необјашњиве.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 2.10.2015.

КОМПАС

Тек што је стигао да притегне каиш, панталоне су му спале одоздо. У трговини тада нису постојали каишеви за ногавице, па је често на посао морао да иде на рукама. Тада би му глава била прилично ниско и само је по ципелама препознавао пролазнике, а до фирме је упамтио неколико прагова, који су му били сигуран путоказ.

У канцеларији су му ноге у потпуности мењале руке и сви су се чудили како му не спадну звонасте ногавице, него без икаквих тегова, као уштиркане, стреме навише. Док му најзад из џепа није испао компас, који је имао фабричку грешку на релацији север-југ, односно горе-доле.

Од тада хода нормално.

Перица ЈОКИЋ

МИНИСТАРСТВО ЗА ЛОШЕ ОДНОСЕ СА ГРАЂАНИМА

Сада кад сам постао министар (насловног Министарства), гледаћу да се што више дистанцирам од грађана.... Замрзнућу пријатељства, а са родбином ћу да пређем на „ви”. Делићу визиткарте са давно промењеном адресом. Нудићу телефонске бројеве који нису у функцији. За примање грађана бираћу термине кад нисам ту. Разно-разне захтеве не само да нећу да разматрам, него нећу ни да их читам. Бићу транспарентно невидљив и недоступан 24 сата дневно. У потпуности ћу се владати сходно називу свог министарства.

Последња вест:

Од увођења овог Министарства се одустало, јер у поређењу са постојећима, не доноси ништа ново.

Као ни министар.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 4.12.2015.

Причица

БУЈНА ПЛАВУША У БЕЛОМ

Пре него што пође психијатру, пацијент је сам хтео да испита да ли је луд или не. Испред зграде су га сви чудно гледали. Онда је ушао у зграду. Корачајући ходницима, запазио је да га и ту чудно гледају. Ушао је у канцеларију.

– Докторе! – обратила му се бујна плавуша у белом мантилу. – Је ли вам добро?

– Али, ја нисам доктор! – узвратио је потенцијални пацијент.

– Нисам ни ја бујна плавуша у белом мантилу! – одговори бујна плавуша у белом мантилу.

Док су му навлачили лудачку кошуљу, потенцијални, а сад већ зрели пацијент, само је могао да закључи да је можда он бивши психијатар ове установе, да је женског пола и да је заправо он та бујна плавуша у белом мантилу, што се јасно одражавало у огледалу с којим је домалочас разговарао.

Или разговарала, више није био паметан, односно паметна.

Разбибрига, 1.1.2016.

ПРИЧИЦА

ЉУБАВНИК, ПИЛОТ ИЛИ ГЕНИЈЕ

Мој сан је да будем љубавник лејди Четерли. Њен љубавник о томе нема потребе да размишља, пошто он то већ јесте. Моја жеља је да будем пилот џамбо-цета, док је његов пилот ослобођен таквих мисли. Међутим, многи би да буду генији налик мени, а ја живим с тим и не обазирући се.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 26.1.2016.

**МОРАЋЕ ДА СЕ УКЛОПИ
У НАШЕ ДРУШТВО.
ИСУВИШЕ ЈЕ БЛЕСАВ
ЗА ЛУДНИЦУ.
Перица ЈОКИЋ**

Енигматика, 23.2.2016.

**МОРАЋЕ ДА СЕ
УКЛОПИ
У НАШЕ
ДРУШТВО.
ИСУВИШЕ ЈЕ
БЛЕСАВ
ЗА ЛУДНИЦУ.
Перица ЈОКИЋ**

Енигматика,
26.7.2016.

ПОГРЕШАН ВОЗ

Једна агенција је дошла на идеју како од погрешног воза да створи онај прави. Путник, који због расејаности, или било ког другог разлога, уместо у воз за, рецимо Москву, уђе у воз за Мадрид, не треба да брине. Ова агенција ће, док воз пристигне у Мадрид, на улазу у овај град поставити уобичајену таблу са натписом „Москва”.

Они који путују за Мадрид не треба да се осврћу превише.

Перица ЈОКИЋ

У прошлом броју *Разбибриге*, на овој страни објављена је и причица „Бујна плавуша у белом”, али није била потписана. Нећете веровати, али њен аутор је такође **Перица Јокић**. Извињавамо се и њему, и читаоцима, и бујној плавуши.

Разбибрига, 5.2.2016.

ЦРНИ АУДИ

Никако нијесам могао да умакнем црном аудију.

А онда је почео да ме брине и ауди испред мене. Шест сати сам узалудно покушавао да га претекнем. Овај је, додуше, био сив, али ми једнако није пријала њихова удружена пратња на истом одстојању.

Најзад одлучим да успорим и пустим их да се удаље.

Није помогло ни то што сам угасио мотор, мој ауди је наставио истим темпом.

Када сам изашао из кола, схватио сам да је претицање немогуће.

А на горњој платформи шлепер је носио још три исто таква, испод чекића нова, аудија.

ШТАМПАРСКА ГРЕШКА

Све сам учинио, али повратка није било. Карта у једном правцу се ту завршавала. Већ су ме чекала и документа са новом адресом. Сам сам одабрао да живим у појасу вјечитог прољећа и лjeta. Понио сам најлаганију гардеробу.

Још неко вријеме су пристизали заљубљеници предjела гдје температура не пада испод 25 степени у жељи да се овдје трајно настане.

А онда је исправљена штампарска грешка. Додат је минус испред броја степени.

Тако је настањен Сибир.

ПОТПИС

Лако је њима да побиједу на конкурс за сатиричну причу. Од њих се само тражи да не забораве да се потпишу. Све друго им је опроштено.

Што ја напишем, то је равно чуду над чудима.

Све је под конач, оригинално, фасцинантно, генијално...

Ријечју, нешто нечувено!

Чланови жирија се отимају око мојих прича.

Свима је част да их прогласе најбољим.

А онда – цврц. Ништа од награде.

Увијек се преварим и ставим свој потпис.

ОСМИ ДАН У НЕДЈЕЉИ

Предсједник општине ме је позвао на кафу. Чак је на томе инсистирао.

Одлучио сам да га већ сјутрадан посјетим.

Није био ту.

Понедjељком има колегијум, објаснили су ми у његовом кабинету, уторком и сриједом је на путу, четвртком прима странке и тада је, разумљиво, одсутан, а петком је, кажу, општа лудница.

Савјетовали су ми да дођем неки други дан, али да то не буде субота или недjеља.

Јесте да се понаша као Бог, али нијесам знао да је успио да створи и осми дан у седмици.

Кад боље размислим, срећа је што не пијем кафу.

Перица Јокић

УСИСИВАЧ

Док је усисавала стан, жена није обраћала пажњу на то шта оставља за собом.

Тек кад је стала истресати врећицу за прашину, примијетила је да отуда испадају теписи, столице, кревети, регали, преградни зидови стана, шеснаести спрат, а онда и цијела зграда у којој станује.

Кад су почели да испадају градови, брда и долине, ухватила ју је паника.

Шта ако је усисала и планету земљу? Гдје да купи нову врећицу.

Афоризам:

– Мораће да се уклопи у наше друштво.

Исувише је блесав за лудницу.

Балканске вертикале, април-јун 2016.

**АКО ХОЋЕТЕ ДА ВАМ УПАЛИ
ИЗ ПРВЕ, ОДМАХ ПРЕЋИТЕ
НА РЕЗЕРВНИ ПЛАН.**

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 5.4.2016.

ИЗБОРИЗМИ

Идем на сигурно. Основаћу ону странку која
изгуби на изборима.

Демократија нема милости према нама.
Дозвољава да нас води свако кога изаберемо.

Не знам у коју сам странку учлањан, али ако ми се
не свиди њихов програм, сазнаћу по исписници.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика, 19.4.2016.

Причица

ПОРУКА У БОЦИ

Бивши бродоломник је годинама правио бродове у боци. Али, то у једном тренутку више никога није занимало, па је у боцама почео да склапа мобилне телефоне.

Ово је сјајно кренуло, и на тржишту је ишло као алва.

Био је пријатно запањен када су сви његови производи пали у воду. Наиме, људи су масовно почели да шаљу SMS-поруке у боци.

Перица ЈОКИЋ

Разбигра, 6.5.2016.

СИТИ СВЕГА

Ако људски род изумре,
човек то никад неће
сазнати.

Сити смо се наштрајковали
глађу.

Тек кад је требало да се
дигнемо на устанак,
схватили смо да нам фали
непријатељ.

Перица ЈОКИЋ

Разбигра, 3.6.2016.

ДВОУМЉЕЊЕ

ПЕРИЦА
ЈОКИЋ

Не губим драгоцено вријеме.
Проћердам сваки секунд!

Прије него пође кући, пажљив ди-
ректор провјери да ли је затворио
све погоне и угасио фирму.

Психијатар дјелује на мене. Сад и
сам видим да је луд.

Сав свијет је против нас, само се ми
нешто двоумимо.

Мораће да се уклопи у наше
друштво. Исувише је блесав за
лудницу.

Циљ нам није одређен, али ми већ
знамо како да га промашимо.

Бирајте друштво. Немојте свако да
искварите.

Демократија нема милости према
нама, дозвољава да нас води свако
кога изаберемо.

Изашли бисмо ми из кризе, али
питање је да ли би се она уопште
снашла без нас.

Упао сам у лоше друштво. Ваљда ће
и од мене да буде нешто.

Илустрована
политика,
14.6.2016.

РУЖНА РАДОСАВА

Када сам био слadak као на профилној слици баш сам имао проблем да се одбраним од јуриша обожаваатељки. Умију те овчице да насрћу на zgodне младиће као тијесна обућа на курје око. Пошто су ми се већ довољно смучиле, ријеших сам да имам једну сталну како бих осталима дао до знања докле могу да иду.

Направио сам аудицију под називом „Ја сам ружна као лопов“ и чекао да најобјективнија што прије загриве.

Наравно, хтио сам да будем у вези са неком без везе, да, најзад, и таквима неко пружи шансу.

Нијесам се много двоумио, одмах сам препознао ону најружнију. Њене црте лица су биле толико неправилне и ужасне да сам у једном тренутку помислио да је без шминке. Тиме је моје задовољство било још веће кад сам укапирао да може да буде само ружнија него што јесте. Смувао сам је за пар секунди јер нијесам хтио превише да журим. Иначе, она је учила за електротехничара, баш као и ја, али смо били у различитим одјељењима.

Када кажем да је учила за електротехничара, слободно могу да нагласим занимање у мушком роду, без страха да ћу нарушити родну равноправност, јер је одвећ неправедно користити женски род приликом било каквог упућивања на њу. Била је беспрјекорно ружна.

И да је мушко ко зна колико би својим изгледом просперирала. Дјевојке не опраштају, тако ни њој - као мушкарцу - не би опростиле то што нема гушће бркове, краћи нос, тупљу браду, мање вилице... Једино код сиса не би имале примједби. Оне су биле потпуно мушке! Као и ход, глас, мишићаве руке и длакаве ноге. Дакле, није да не би имала и добрих страна као мушкарац, али је свеукупно више била некако између. Оном ружнијем између!

Кад би се спајали часови, спајали бисмо се и ми. Или је неко часове спајао због нас. Свеједно, били смо у просјеку сјајан пар. Ја прелијеп, она прегрозна и ето златне средине. Лијепе цуре су очајавале.

На екскурзијама се нијесам одвајао од моје Радосаве, чиме су остале биле ужаснуте. Нијесам им давао ни тренутак наде.

Антифашистички фронт жена се борио за безначајне ствари у односу на жене из мојег окружења. Читаве стратегије о могућем приласку мени, пропадале би. Баш као што је тога маја и оном Турчину Али Агчи пропао план да убије папу Јована Павла Другог.

У свему томе, Радосава уопште није знала да је ружна јер је слоган аудиције био анониман, па је сва блистала од среће. Она није могла да

види себе већ је, гледајући мене тако слађаног, доживљавала свој лик. Или је себе поредила са онима које сам с гађењем одбијао, а биле су лијепе као слика.

Кад су се све остале умориле од узалудног јурицања за мном, и Радосава је нешто почела да се устеже. Није се више дала ни преко фармерки, без обзира што сам пристао да то обавимо без чебета преко главе.

Било ми је чудно шта се то збива па сам једном скупио сву храброст и ријешо да је погледам у лице. На моје велико запрепашћење, била је љепша од десет најљепших љепотица заједно! Не знам како је то успјела, тек, није фер да јој више ништа не значим.

А можда се повукла, жалосна, јер зна колико су ми лијепе биле мрске. Сад је у њиховој кожи и неутрјешна.

А ја ни данас не могу да нађем тако ружну као што је она некад била. И да је одмах прихватим. Макар за фв пријатеља.

Балканске вертикале,
јул-септембар 2016.

Перица Јокић

- Није да наш пут никуд не води. Њиме смо успјешно отишли дођавола.
- Понудио нам је такву модну колекцију да одмах може да се носи.
- Нијесмо дозволили да нас фарбају разним бојама па су нас само у црно завили.

Балканске вертикале,
јул-септембар 2016.

ФРУЛАШ

Пошто није могло одока да се процијени да ли у тој држави постоје услови за планирани солистички концерт, пријегло се катастарском премјеравању.

Закључак је да овај пијаниста ту нема шта да тражи јер би се доношењем његовог клавира повриједио простор сусједне државе за више од једне октаве.

А онда се приступило одвођењу публице клавиру.

Као у случају оног хармоникаша који је ту требало да свира.

А све је почело са фрулашем који је концерт имао овдје, а ван граница – задњу рупу на свирали.

ДЕСЕТ ЗБУЊЕНИХ ПОЛИЦАЈАЦА

Човјек је спровео полицајца и убадио га у марицу. Пријетходно му је, по прописима, везао лисице.

Затим је и другог спровео на исти начин.

Све се понављало док је трајало полицајаца. Они нијесу пружали никакав отпор што их је и саме изненадило.

Онда их је човјек уредно стрпао у затвор.

Тек сјутрадан ови су примјетили гдје су направили грешку на свом првом задатку. Трпало је да лове тог човјека, иначе криминалца приправника, и да они њега приведу, а не он њих.

До забуне је дошло јер су, до јуче још, сви били љути криминалци.

Али навићи ће се.

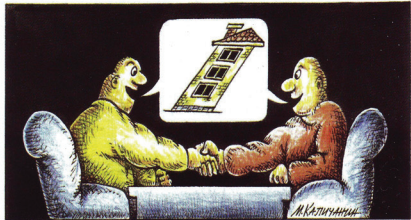
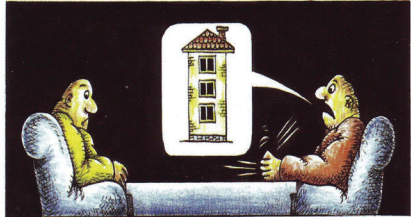
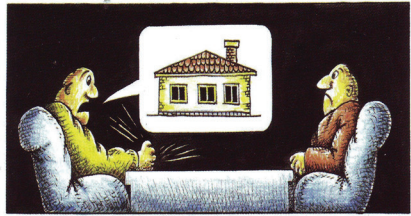
ЗИДАР И КРИМИНАЛЦИ

Неколико окорелих криминалаца нашли су се негдје далеко на путу неодређеном мјесту ради предаха због нових штетних дјеловања.

Њихов одмор, у виду дубоког сна на отвореном, искористило је истакнути зидар на пракси. Он је око њих саградио зидине са високо подигнутим узаним отворима као прозорима.

А онда је све то мало стилизовао и украсио решеткама.

Када су се криминалци пробудили, нијесу могли да вјерују да је затвор стрпан свуда око њих.

УСИСИВАЧ

Док је усисавала стан, жена није обраћала пажњу на то шта оставља за собом.

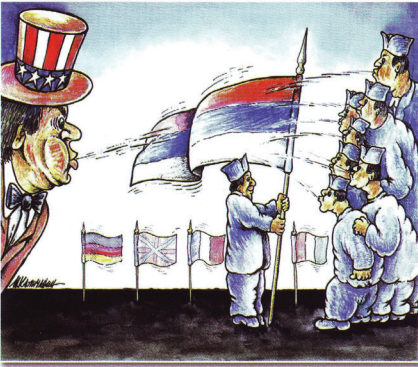
Тек кад је стала истресати врећицу за прашину примјетила је да отуда испадају теписи, столице, кревети, регали, преградни зидови стана, шеснаести спрат, а онда и цијела зграда у којој станује.

Кад су почели да испадају градови, брда и долине, ухватила ју је паника.

Шта ако је усисала и планету Земљу?

Гдје да купи нову врећицу?

- Будали све успијева јер она не зна да нешто не може.
- Мораће да се уклопи у наше друштво. Исусвише је благосав за лудницу.
- Да би филм о мени био занимљив, снимили су га о неком другом.
- Демократија нема милости према нама, дозвољава да нас води свако кога изаберемо.
- Та политичка дискусија је изазвала праву револуцију у развоју психијатрије.
- Нијесмо знали да је противник јачи па смо забуном побједили.
- Ако хоћете да вам упали из прве, одмах пређите на резервни план.

Карикатуре: М. Каличанин

Причица

ШТИМОВАЊЕ

Уведен је порез на штимовање гитаре. Износи две новчане јединице. Плус шест јединица за скидање и постављање жица. То скидање и постављање жица нема везе са штимовањем, али има везе са увећањем пореза.

Страшно је како се у пракси мало водило рачуна о непотребном поступку. Наравно, леваци плаћају дупло.

Не зато што им стерео звук заноси с десна на лево, већ због тога што су им уши као на главама дешњака: лево с једне, а десно с друге стране.

Перица ЈОКИЋ

Енигматика,
23.8.2016.

ПРИЦИЦЕ

СТАРАЦ-МОРСКИ ПАС

Старац је из свог чамца ловио рибу. Онда је упао у воду. Годину дана пре тога, на истом месту, уловио је златну рибицу.

Трећа жеља му је била да постане морски пас. Ако се у догледно време не врати у чамац, закључимо да је почела да се остварује његова жеља.

КРАВА-СКРЕТНИЧАРКА

Судар возова је био неизбежан. Иако су и један и други каснили у поласку, то им није сметало да се сударе на време

На оближњем узвишењу, чобанин је чувао краву, а онда је приметио да му се изгубила. Сама је прешла пругу и дошла да се напије воде.

На месту где поток жубори, само неколико корака одатле, налазила се механичка полука за управљање скретницом. Чобанин је поново задремао, као и обично у то време. И увек га пробуди судар возова баш на том истом месту.

И онда пође да тражи краву. И увек је нађе како се чеше о механичку полуку скретнице, коју притом немарно спусти кад не треба.

Перица ЈОКИЋ

Разбибрига, 2.9.2016.

ПЕРИГРАМИ:

- Оперски пјевач завјештао гласне жице Кабловима из Светозарева.
- Питагора нестао у хипотенузи Бермудског троугла.
- Глумица са петнаестог спрата пала у заборав, а онда и са терасе.
- Нестали пар лисица из зоолошког врта пронађен за појасом полицајца приправника
- У једној заосталој школи ђацима одузето право да туку професоре.
- Пуцњем увис означен почетак трке и крај лутајућег падобранца.
- Немарни возач свој нови ауто оставио без капи горива и тако настао да вози.
- Љубазни лавови једног зоолошког врта широм отворили врата својим посјетиоцима.
- Због преласка на контактна сочива, змије наочарке укинуле ову врсту.
- Захваљујући својим димензијама, један прекоокеански брод свуда стигао одједном.
- Рјешавањем мистериозног помјерања једног пјешачког прелаза, утврђено да зебра није била везана.

ПРИЧЕ:

ТАЈНА ВЕЧЕРА

Исус ме је позвао на тајну вечеру и ја сам дошао. И вечерали смо, и пили смо вино. Онда сам укапирао зашто ме је звао. Није било другог, а сам ја морао да га издам. Али имао сам добар алиби, јер ми име бјеше Јуда.

ПРАВИ ПУТ

Одмах је кренуо у погрешном смјеру. Није хтио да цијелим путем размишља о могућој грешци. Сад кад зна да иде гдје не треба, може да се опусте. Ако негдје успут залута, само може да буде исправно.

СВЕЧАНО ОТВАРАЊЕ ПРОВАЛИЈЕ

На мјесту гдје је воз излетео из шина, тачно у том трену је формирана веома живописна провалија. Њено свечано отварање није могло бити боље пропраћено. Воз се бескрајно дуго ломатао низ стијене тако да су путници, у све неправилнијим облицима вагона, имали довољно времена за необична позирања седмој сили. Ови су били те среће да се овдје задесе у право вријеме и тако забилеже обијање вагона о брегове као симболично разбијање шампањаца о нови брод.

ПАТНА СРЕТА

Чим је подигао бијелу заставу, непријатељи су попадали у несвијест. Ко би рекао да ће толико да их погоди то што не прати моду. А те чарале су биле једина бијела тканина коју је имао код себе. Ипак, добро је прошао јер су биле толико прљаве да се једва и видјело да су бијеле.

МЕМОАРИ ЈЕДНЕ РЕКВИЗИТЕ

Кад сам се доселио у ту земљу, одмах су ме ухапсили. Не знам какви су били према мени, али сам убрзо из хелије премјештен у гробницу. Кажу да су и тамо наставили са тортуром не би ли сазнали због чега ме прогоне. „А он ни мртав није проговорио“, касније се у својим мемоарима сјећао један бескупулозни актер и нијеме свједок инкриминисаног случаја, један истрошени пендрек.

ТУРИСТИЧКИ ОБИЛАЗАК

Један чобанин са катуна Шар планине толико је био захвалан својим овцама да је најозбиљније ријешио да их првом приликом одведе да виде Париз. Шетајући плочницама овога града, овце су уобичајено блејале, а Французи су их, за дивно чудо, разумјели и више него што је потребно. Неспоразум је настао зато што су овце имале потпуно непрофесионалног водича. Не знајући чобанинове наміјере које су биле чисто туристичке природе, умјесто да овцама покаже Ајфелов торањ, овај их је увео у једну савремену кланицу и тамо им „показао“. Сад и најобичнији чобанин зна колико је безбједнији планински од градског туризма.

A decorative graphic featuring a yellow scroll with text, a brown quill pen, and a black inkwell. The scroll is unrolled on the left side. The quill pen is positioned vertically on the right side, with its tip resting in the inkwell. The background is white.

Рођен је 1962. у Витини.

Објавио књиге:

* **Паметнији попушта** (1996), афоризми

* **Ти си мој геније** (1996), роман у балади

* **Доручак за Ему** (1997), драма

* **Тачно у подне** (1998), антологија радио афоризма

* **Лифт** (1999), драма

* **Причам ти причу** (2013), сатиричне приче

* **Искусва Роберта Ниманија** (2014), сатиричне приче

* **Огледи Роберта Ниманија** (2015), сатиричне приче

* **Свемирски дневник** (2015), роман

* **Строго за јавност** (2016), афоризми и закони

Заступљен у антологијама афоризама и кратких прича.

Награђиван.

Превођен на руски, енглески, словеначки и македонски језик.

Перица Јокић

Биографија закључно са септембром 2016.

„Многи су рекли Јокић Пери /
Перо улути и не сери! / А ја
мислим по питању Пери / да
треба да настави даље да сере.“
Опширније на следећој страни

Перица Јокић, 2011.

ПЕРИЦА ЈОКИЋ ИЗ БЕ-
РАНА ПРВУ КЊИГУ „ОБ-
ЈАВИО“ ПРЕКО ТАЛАСА
РАДИО БЕОГРАДА

„ТУП-ТУП“ ОШТРИЦЕ

Верни слушаоци дугого-
дишње Минимаксове емисије
„Туп-туп“, која се са таласа Ра-
дио Београда емитовала „увек
недељом, никад суботом“,
могли су из емисије у емисију
да чују и размишљања извес-
ног Перице Јокића коме је
Минимакс дао уметничко име
Мистер Монтенегро. Перица
Јокић, студент књижевности
из Берана, пуних девет година
био је једини стални сарадник
ове популарне емисије из
Црне Горе.

Када је „Туп-туп“ прошле го-
дине престао да се емитује Јо-
кић је од својих прилога у про-
теклих девет година сачинио
збирку афоризама. Невелику
по обиму (остало ће показати
критика), књигу је издавачима
препоручио „из све снаге“
лично Милован Илић Мини-
макс, а придружио му се и Бо-
ра Чорба стиховима у стилу:
„Многи су рекли Јокић Пери /
Перо ућути и не сери! / А ја
мислим по питању Пере / да
треба да настави даље да сере.“

Б.Симоновић, Експрес политика, 5.мај 1996.

30 година касније...

Хербаријум хумора и сатире је збирка сачуваних новинских исјечака специјално састављена поводом јубиларних 30 година од мојег првог објављеног афоризма, септембра 1986.

П.Ј.

Многи су рекли Јокит Пери
Перо, уфјуту и не сери!
А ја мислим по питању Пери
да треба да настави да се за сере.
Ђорџ Јорџебит